

P. KRIZOSTOM:

Mi smo apostoli

(Taborna pesem tretjerednikov)

*Mogočna armada smo mi
apostoli — tretjeredniki Frančiškovi.*

*Ob prvem svitu nam je pri Bogu srce.
Vse naše delo je po molitvi posvečeno.
Z rožnim vencem vsak večer ovijamo roke.*

*Nedelja nam je vedno sveta.
V cerkev hite vse misli naše:
brez pridige in svete maše
ni nobena nedelja začeta.*

*V svetišču ni naš prostor pod korom,
ampak v bližini oltarja,
da nas obseva evharistična zarja,
da bliže smo svojim vzorom.*

*K obhajilni mizi se približamo
s ponižnim srcem, a ponosno hojo,
da neustrašeno svetu pokažemo
ljubezen, upanje in vero svojo.*

*Če vidimo brata v stiski,
ne zakrknemo srca.
Res je, da nimamo zemskih zakladov,
a kar kdo ima, siromaku z veseljem da.*

*Kdo more obseči vso bedo,
ki jo brezbožni tisk rodi?
Mi smo borci za tiskano katoliško besedo,
ki greje naše mrzle dni.*

*Zdaj nas pač dobro poznate.
Nikomur ne kratimo svobode zlate.
Borimo se proti zlu,
pa smo vedno apostoli miru.*

*Morda želiš še ti
postati apostol naših dni?
Pridi! da z nami boš na straži stal!
Pridi! da z nami boš krepost sejal
in z nami žel bodočnost srečno,
ki vodi v domovino večno.*

P. ODILLO:

Vseslovenski tretjeredni tabor

Zmagoslavni dnevi so za nami. Da, to je bila zmaga tretjeredne armade. Kaj je bilo treba vse premagati! Premagati in utrpeti stroške za potovanje. Mnogi so prišli od daleč: od skrajnih meja naše domovine: iz Brežic, iz Bele krajine, iz Slovenske krajine in iz Slovenskih goric. Celo koroški tretjeredniki so se udeležili tabora. Prva zmaga!

Premagati je bilo treba težave in neprilike skrajno slabega vremena. Kar nismo se mogli načuditi, ko smo zagledali v Ljubljani na kolodvoru velikanske polne vlake iz Štajerske in Dolenjske strani. Nekateri so imeli do vlaka po več ur hoda. »Ali mnoge vode niso mogle pogasiti ljubezni.« Druga zmaga!

Premagati je bilo treba marsikak napad naših nasprotnikov. Posebno od Ljubljane naprej. Zvedeli smo, da nekdo pošilja organizirane barabe — le naj stoji tako napisano — na vlake, ki vozijo naše romarje na Brezje, da jih nadlegujejo in zasramujejo. Pri tretjerednikih so nalezeli. Mi smo oborožena armada in si v tem oziru ne pustimo nič reči od ljudi tako dvomljive vrednosti. Prav zato smo organizirani, da čistimo domovino takih propalic. Pohvalim one junaške tretjerednike, ki so od sprevodnika zahtevali, da je moral nesramne napadalce odstraniti iz kupeja. V takih primerih ne smemo biti preveč ponižni, temveč odločni, udarni. Če smo na državnem vlaku in smo plačali vozni listek, imamo pravico zahtevati, da nas pustijo pri miru. Tretjeredniki, kličem vas na vojsko, k mobilizaciji proti tem javnim napadom. Pobjimo vsakega z mečem besede božje! — Tretja zmaga!

Iz Ljubljane so šli v soboto 11. septembra trije veliki vlaki na Brezje. Ko smo prišli do Otoč, je dež prenehal in smo v vedrem vremenu premerili pešpot od postaje do cilja naših želja: do svetišča Marije Pomočnice. Že od daleč so nas pozdravljali brezjanski mogočni zvonovi. Ko smo stopili v cerkev, ki se je kmalu napolnila do zadnjega kotiča, je zadonela pod veličastne oboke še veličastnejša pesem brezijskih romarjev »Marija, ti pomagaj nam! Božja milostna Devica, vseh slovenskih src kraljica. Smo na Brezje prihiteli, da bi slavo ti zapeli: Marija, le ti pomagaj nam!« Ni mogoče popisati občutkov, ki jih je zbudila v srcih ta pesem, ki je obenem najlepša molitev in prošnja za pomoč Marijino v vseh okoliščinah našega življenja.

Pesem je pripravila ugodno razpoloženje v dušah za cerkveni govor p. Gabriela, ki je s svojo ognjevitostjo elektriziral vsa srca v ljubezni do nebeške Matere. Po pridigi se je razvila mogočna procesija z bakljami. Korakati smo morali v štiristopih, sicer bi bila procesija predolga. Med

pobožnostjo v cerkvi se je nebo popolnoma zjasnilo, tako da so na nebu in na zemlji gorele luči Mariji v slavo. Med procesijo smo peli litanije Matere božje. Prizor je bil nebeški!

Sledil je blagoslov z Najsvetejšim v cerkvi! Nato je stopil pred oltar provincialni komisar III. reda p. Odilo in nam stavil pred oči prvi apostolat tretjega reda: Tretjeredniki moramo naučiti slovenski narod, kako se moli očenaš in zdravamarija. Stresli smo se, ko nam je pater povedal, da niti 10 odstotkov Slovencev ne zna več moliti očenaša. Takoj smo imeli praktično vajo, kako se moli očenaš: počasi, razločno in glasno. Ubogali smo do pičice in ponosni smo bili vsi, ko je cela 3000 glava armada III. reda molila kot eden očenaš in veseli smo bili, ko nas je p. Odilo pohvalil, kako lahko delo ima voditelj pametnih in zrelih tretjerednikov, ki so zavzeti za vsako resno stvar.

Takoj po očenašu smo imeli vajo za ljudsko petje in za molitve pri glavnih delih sv. maše. Tudi petje je bilo nad vse mogočno. Videlo se je, da so bili zbrani na Brezjah sinovi in hčere istega očeta. Tako je bilo vse skupno, vse domače in vzajemno. Prav, edino tako se da nekaj doseči. Ni čudno, da je vse na Brezjah govorilo: take prisrčne pobožnosti, take discipline so zmožni samo tretjeredniki.

Resnično, ponosni smo lahko na svojo organiziranost! Noč so prebedeli tretjeredniki večinoma v cerkvi med molitvijo in petjem. Ob 2. uri zjutraj so se začele že sv. maše in sv. obhajilo. Ob četrtna pet je stopil na prižnico p. Miroslav, minorit iz Ptuja, ki je v ganljivi besedi vzel slovo od Marije Pomagaj na Brezjah. Nato je služil sv. mašo pri milostnem oltarju p. provincijal Gracijan Heric. Med sv. mašo je pela vsa cerkev. Mogočne brezjanske orgle je petje kar uglasilo.

Še evharistični blagoslov in kratka molitev zahvale, pa je bilo treba zapustiti sveti kraj. Ko smo zasedli oba velikanska vlaka na Otočah, je začelo zopet deževati in je deževalo ves dan.

Že pred osmo uro smo dospeli v Ljubljano. Takoj smo hiteli, da pozdravimo našega očeta sv. Frančiška v njegovi mogočni cerkvi, kjer so nas čakali drugi bratje in sestre, ki niso mogli na Brezje. Nestrpnost smo čakali ure, ko bodo zazvonili Frančiškovi zvonovi v pozdrav ljubljanskemu nadpastirju škofu dr. G. Rožmanu. Malo pred 10. uro smo ga slovesno sprejeli v napolnjeni cerkvi. V pozdrav smo mu zapeli pesem sv. Frančiška. Prevzvišeni je takoj stopil na prižnico ter govoril z njemu lastno jasnostjo o dvojnem apostolatu tretjega reda. Bolj globoko bi ne znal nihče zajeti tretjeredne misli, kot prevzvišeni. Govor je v celoti natisnjen v pričujoči številki Cvetja. Po govoru je imel prevzvišeni sv. mašo, ki je med njo prepevala 5000 glav broječa armada tretjega reda.

Ker je še ves čas deževalo, nam je prevzvišeni g. škof dovolil, da smemo imeti zborovanje kar v cerkvi. Najprej je p. Kalist prenesel sv. Rešnje Telo v zakristijo, takoj nato smo začeli z zborovanjem. Provincialni komisar je najprej razložil pomen in namen tabora in prosil je p. provincijala, naj odpre zborovanje z molitvijo. Vse zborovalce je nato p. provincijal prisrčno pozdravil želeč blagoslova prevažnemu delu. Nastopila sta nato dva govornika: g. Ludvik Šef in dijak-tretjerednik. Tudi njuna govora ponatisnemo v listu.

Sklepna slovesnost je bila popoldne ob pol štirih. S toplo besedo je opisoval kapucinski provincijal p. dr. Odilo Mekinda, pobožnost pravega tretjerednika, ki mora biti evharistična. Po pridigi se je razvila ljubka procesija po velikanskem hodniku v ogromni cerkvi. Presv. Rešnje Telo je nosil frančiškanski provincijal. Med procesijo smo peli ljudske litanije.

Tabor je bil zaključen z evharističnim blagoslovom, zahvalno pesmijo in Povsod Boga. O podrobnostih bomo še poročali. Imamo tudi zanimivo statistiko, kako so se razne skupščine odzvale našemu pozivu.

DR. GREGORIJ ROZMAN, škof ljubljanski:

Dvojni apostolat tretjega reda

(Cerkveni govor na tretjerednem taboru v Šiški.)

Od Marije, Zavetnice slovenskega naroda, ki kraljuje na Brezjah, ste prišli, dragi tretjeredniki, k svojemu očetu sv. Frančišku v Ljubljano. Dve reči bi vam in po vas vsem tretjerednikom rad povedal:

1. prvo je vaše osebno posvečenje,
2. drugo pa vaše apostolsko delovanje.

Osebno posvečenje

O sv. Frančišku pravi papež Pij XI., da bi se težko našlo kakega drugega svetnika, ki bi vse svoje življenje uredil bolj točno po Jezusovi podobi in po nauku sv. evangelija. Saj sicer vsak svetnik posnema Kristusa in ga v sebi upodobi na svoj način, to je po svoji sposobnosti in po svojih talentih in svojem značaju, a sv. Frančišek se je na čudovit način poglobil v evangelij in je znal tudi najtežje zahteve krščanstva pokazati v prikupljivi luci.

Pa ne smemo misliti, da je to samo stvar maloštevilnih izbranih svetnikov, da upodobijo v sebi Kristusa, nam drugim pa se ni treba brigati za toliško svetost. Velika znota! Vsi, prav vsi brez izjeme smo poklicani k svetosti, vsem nam je dolžnost, da uredimo življenje po zgledu Kristusovem in po naukih njegovega evangelija. Vse nas opominja sveti Pavel, da moramo obleči Gospoda Jezusa Kristusa, t. j. da mu moramo postati tako podobni, da vsak v nas vidi Jezusa, kakor da smo oblekli njegovo obleko, posneli njegov način hoje, govorjenja in življenja.

Sv. Frančišek je svoje brate uvajal v to posnemanje Jezusa — a kaj pa drugi ljudje? Vsi niso poklicani v samostansko življenje; vsi se ne morejo in ne smejo odpovedati svetnim poklicem in družinskemu življenju, a vendar morajo tudi ti živeti po Jezusovem nauku in zgledu ter sebe posvetiti. Kako naj to v svetu naredite?

Sv. Frančišek je imel dobro misel — Bog sam mu jo je navdihnil: Ljudje v svetu naj spolnjujejo redovna pravila in obljube, kolikor so združljive z njihovim poklicem in stanovskimi dolžnostmi. Ustanovil je III. red, v katerem je tekem 7 stoletij doseglo nešteto duš resnično svetost.

V tej veliki armadi ste tudi vi. Za vodilo ste si vzeli Frančiškova pravila in obljube v izmeri, v kateri jih morete izpolnjevati.

Vzemite ta pravila resno! Če ste vstopili v III. red, napravili obljube, potem je treba resno in dosledno dan za dnem skušati res po Gospodovem nauku živeti. Tretji red ni bratovščina, kjer se enkrat vpiše, pa morda nekaj moli vsak dan, pa nič več. Tretji red je več, je zaobljuba, je pot k svetosti in popolnosti. Po tej poti ste sklenili in obljubili hoditi — torej ne več nazaj, temveč samo naprej! Vzemi dolžnosti svoje in vodila resno, da te ne zadene beseda Gospodova: »Nihče, kdor roko položi na plug in se nazaj ozira, ni pripraven za božje kraljestvo« (Lk 9, 62). Torej drži, besede ne prelomi! Sveto pismo Stare zaveze pravi: »Ako si Bogu kaj obljubil, ne odlašaj izpolniti... veliko bolj je, ne obetati, kakor po obljubi obljubljenega ne dati« (Prid. 5, 3. 4).

Časi, v katerih živimo, so resni in nevarni. V takih časih moramo tem bolj svoje krščanske dolžnosti resno izpolniti. Sv. oče pravi v pismu na kongres Kristusa Kralja v Poznanju (26. junija 1936) o današnjih svetovnih razmerah: »Samo junaki danes dosežejo zmago.« Tretjeredniki, vi morate biti taki junaki, ki v dobi brezboštva in bogokletstva zmago dosežete. To pa le, ako uporabite obljube in pravila v to, da se po njih resnično posvetite in v sebi čim popolneje upodobite Kristusa.

Apostolsko delo

2. S tem se tudi najboljše usposobite za apostolsko delo — in s tem sem pri drugi misli, katero vam hočem na srce položiti.

Danes se apostolsko delo izvaja v obliki Katoliške akcije, ki je pomoč neduhovnikov — svetnih ljudi — duhovnikom pri delu za božje kraljestvo. Nebeški zavetnik svetovne Katoliške akcije pa je sv. Frančišek Asiški. Torej že s tem imajo redovi sv. Frančiška zvezo s Katoliško akcijo.

Zakaj je ravno sv. Frančišek zavetnik Katoliške akcije? Ker je on najbolj spoznal in tudi izvajal, da ima vsak ud katoliške Cerkve duhovniško t. j. apostolsko dolžnost, s svojim delom pomagati sv. Cerkvi in njenim služabnikom.

Sv. Frančišek ni bil duhovnik; šele precej pozno je sprejel posvečenje za diakona; prej je bil, četudi v redovni obleki, lajik, neduhovnik. In kot tak je pridigal, oznanjeval evangelij, se trudil za spreobrnjenje grešnikov in se žrtvoval za zveličanje duš.

Sv. oče Pij XI., ki pregledajo iz svojega visokega mesta ves svet, pravijo, da je danes nujna dolžnost, da vsi katoličani pomagajo s škofom in duhovnikom reševati duše, razširjati in utrjevati kraljestvo Kristusovo, ker je duhovnikov premalo za velikansko delo in ker je nevarnosti več in v mnoge kroge duhovnik sploh pristopa nima. Zato ukazuje škofom, da morajo ustanoviti Katoliško akcijo, t. j. izšolati lajike za to delo in jih vedno več pridobivati.

Tretjeredniki, vaš oče in ustanovitelj je patron Katoliške akcije. Kdo je bolj poklican za delo v smislu Katoliške akcije kot vi? Ne da bi tretji red nadomestil Katoliško akcijo, ali se izpremenil v Katoliško akcijo, ne, tega sv. oče ne misli, ampak iz vaših vrst pričakujeta sv. oče in škof najboljših in najgorečnejših apostolov, ki bodo stopili na čelo Katoliške akcije in združeni s škofom in duhovniki vršili potrebno apostolsko delo.

V tretjem redu se naučite gojiti močno notranje življenje v milosti božji, izurite se se v ljubezni do Boga in do bližnjega. Od te ljubezni razvneti srca bodo sposobna za apostolat Katoliške akcije. Pogoj pa je, da vzamete pravilo in vodila resno in se nikdar ne utrudite živeti kolikor mogoče točno po njih. Tretjeredniki, ki niso samo vpisani v tretji red, ampak žive in delajo kot morajo tretjeredniki, od vas pričakuje Katoliška akcija in s tem Cerkev največje pomoči. Da jo boste vi mogli nuditi, to naj izprosi vaš oče in patron Katoliške akcije, sv. Frančišek. Amen.

P. ROMAN:

Kako so našli pot v cerkev

Norveški prostozidar postane katoličan

Konzul Einar Berrum pripoveduje o sebi: četudi sem šele sedmo leto katoličan, mi ni lahko pisati o moji konverziji, ker mi je že mnogo podrobnosti tekem let izpadlo iz spomina. Bil sem rojen leta 1882 v Oslo,

ter imel srečo, da sem prejemal doma v resnici krščansko vzgojo. Zlasti oče je bil globoko veren mož in je vkljub svojim 60 letom odšel leta 1910. v sveto deželo, da bi videl kraje, kjer je naš Odrešenik živel in za nas trpel. Na tem popotovanju se je mudil nekaj časa tudi v Rimu in je govoril vedno z največjim spoštovanjem o katoliškem življu in o navadah katoličanov.

Leta 1898 sem prejel v protestantovski cerkvi zaeno z 200 sošolci in sošolkami tako zvano protestantovsko birmo. Toda, da bi me to kakorkoli ganilo, ne morem poročati. Po kratkem razgovoru z našim pastorjem sem se prvič udeležil protestantovskega obhajila. Kmalu zatem je bila moja učna doba končana in starši so me poslali na Angleško za nadaljnji študij. Tako sem postal gojenec »Šole sv. Olafa« v Yorku. V norveški šoli smo dobili pravo protestantovsko vzgojo. Martina Lutra so častili tam kot svetnika, dočim so čez katoliško cerkev pripovedovali toliko prečudnih reči in toliko nezaslišanosti, da smo jo vsi mrzili. Govoriti o tem obširneje se mi ne zdi primerno, ker so preveč znani predsodki in po celem svetu enaki. Nikoli ne bom pozabil prve nedelje v Yorku. Gojenci Olafove šole smo morali iti vsako nedeljo trikrat v cerkev, ki je imela pravitako ime po našem narodnem svetniku sv. Olafu. Sprva sem le malo razumel angleški cerkveni jezik in dozdevalo se mi je, da sem prišel v neke vrste katoliško cerkev, zakaj božja služba se ni vršila kot pri nas na Norveškem, temveč docela po tako imenovanem angleškem visokocerkvenem obredu. Pri nas doma nismo v cerkvi nikoli poklekneli, tukaj smo morali takoj prvi dan. Priznam pa, da je krasno petje in svečana glasba, kakor tudi premnogi novi obredi name napravilo globok vtis. Prav nič se nisem dolgočasil, obratno, božja služba me je začela zanimati in v kratkem času sem to cerkev vzljubil. Veselil sem se vsake nedelje, zlasti na večerno božjo službo. Bilo je to zame novo doživetje in brez dvoma je bila tu dana podlaga mojemu kasnejšemu verskemu razvoju. Ko sem se povrnil v Oslo, da po končani gimnaziji obiskujem vojno akademijo, sem redno zahajal v angleško cerkev sv. Edmunda. Tudi pozneje, ko sem prišel v Hamburg in tam nastopil moje prvo službeno mesto, sem redno obiskoval angleško cerkev, ki stoji tik velikega trga z imenom »Zeughaus«. Do tedaj se skoro nisem brigal za religiozna vprašanja. Enostavno sem obiskoval angleško cerkev, ker me je mikala lepota božje službe. Toda moralo je biti vendarle več kot navada, zakaj v sebi sem čutil nepojasnjeno hrepenenje in obenem večkrat notranje zadoščenje. O Martinu Lutru v angleški cerkvi nisem prav nič slišal, pa tudi sam od sebe nisem primerjal nauka angleške visoke cerkve in norveške državne cerkve.

Prišlo je usodno leto 1905, ko se je Norveška ločila od Švedske in je vojna visela na lasu, tedaj je prevzelo celo Norveško močno versko gibanje in zaseglo tudi mene. Isto leto sem prevzel ravnateljstvo tovarne, ki jo še danes vodim. Obenem so nas poklicali v vojaško službo in tako sem celo vrsto let vsako poletje služil kot oficir pri dragoncih. Uporabil sem vsako priliko, da sem se udeležil vojaške božje službe. Ko so se kasneje razmere uredile in zavladal mir, je v meni to prizadevanje sicer nekoliko opešalo, vendar pa sem trajno ohranil stik z Bogom.

Leta 1908 moram omeniti dogodek iz naše družine, ki me je močno prevzel. Moj oče namreč je v prostozidarski loži imel odlično mesto. Njegova prisrčna želja je bila, da postanejo tudi njegovi sinovi prostozidarji in dne 24. aprila sem bil zaeno z dvema mojima bratoma sprejet v veliko deželno ložo norveških prostozidarjev. Za mene je postal ta dan naravnost odločilen. Kar sem pogrešal v cerkvi, sem našel v loži. Sicer si bo morda marsikateremu katoličanu zdela ta trditev precej čudna, toda ne da bi

se dotaknil tajnosti lože, ki sem jih dolžan varovati, omenim le to, da je loža prostozidarjev v skandinavskih deželah versko zelo visoko stoječa. Od vsakega člana se zahteva brezpogojno vera v Kristusa kot Boga, zvestoba do domovine in spolnjevanje postave: »ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe«. Nadalje vsakega člana pri vstopu v ložo opozorijo, da prostozidarstvo ni noben nadomestek za cerkev in se slehernemu priporoča, da tudi božjo službo redno obiskuje. Kmalu sem postal zelo goreč prostozidar in z leti visok uradnik v loži. Tri leta pred mojo konverzijo in pred vstopom v katoliško cerkev sem dosegel v loži najvišjo čast. Leta 1918 sem se poročil z neko gospodično z Danskega, in sicer iz mesta Kopenhagen. Bila je verno dekle, zelo naobražena in se je tudi kasneje, ko se je z menoj preselila iz velemesta v malo mestece Fredrikstad, zanimala za vsa podobna vprašanja. Za protestante je pri božji službi glavna stvar pridiga, maše seveda nimajo in ponekod imajo celo prižnico prirejeno nad oltarjem, da na ta način poudarijo, da božja beseda več velja kot zakrament. Moja žena, ki je bila navajena v Kopenhagenu poslušati najbolj izbrane pridigarje, je hotela isto imeti tudi v Fredrikstadu.

(Nadaljevanje prih.)

LUDVIK ŠEF:

Več ljubezni!

(Govor na III. rednem taboru)

Predragi bratje! — Predrage sestre!

Več ljubezni! Več ljubezni!! Več ljubezni!!!

To je klic sv. Frančiška, asiškega ubožčka, najmanjšega med malimi, a največjega med velikimi vzori ljubezni, klic, ki je danes po sedmih vekih njegovega življenja še vedno potreben, še enako na mestu kot za časa njegovega življenja, če ne še bolj!

Zakaj???

Zato, ker vlada po vsem svetu sovražstvo, sovražstvo povsod, kamorkoli pogledamo! To ni beseda črnogleda, pač pa so dokazi na razpolago vsakomur vsaki dan v katerem koli dnevnem časopisu!

Če prebiramo zunanjepolitične kolone, najdemo poročila največjega dejanskega sovražstva med posameznimi državami in med raznimi narodi! Ko smo dočakali konec svetovne vojne, smo bili prepričani, da je začetek pomirjenja med narodi tu, a v skoro dvajsetletni povojni dobi se je pravo satansko sovražstvo po svetu šele začelo! — Če pregledujemo kolone poročil iz lastne države, najdemo vsaki dan nove dokaze za tiho sovražstvo med posameznimi bratskimi narodi! — Domače politične vesti nam kažejo stalne sovražnosti med lastnimi brati — a če listamo med krajevnimi novicami, najdemo skoro brez izjeme vsak dan strahovita, krvava poročila!... **Dokazov preveč!**

Vprašajmo se, kje je potrebno več ljubezni, in odgovorimo si, kdo in kako naj daje več ljubezni?

Splošni odgovor se mora glasiti:

Dajmo — povsod!

Dajmo — vsi!

Dajmo — vse!

1. V družini

Če najdemo mlad zakonski par, ki vztraja na svojem mestu več let, je to danes že redkost. Na dnevnem redu je, da že po nekaj

tednih poka zakonska vez in veliko teh parov gre zopet narazen. Če pa še vendar ostanejo, je morda pozneje nesreča še večja, ko nastane iz bivše »ljubezni« hudo sovraštvo, iz tega pa klanje in rezanje glav kot v mesnici in ostane v spomin le še mogoče nesrečna deca!

Zakaj tako? Zato, ker sta bila zakonski zvezi podlaga laž in hinavstvo mesto prave ljubezni, mesto one ljubezni, ki jo je zapovedal Gospod Bog čisto jasno z besedami: »Ljubi Boga iz vsega srca nad vse, svojega bližnjega pa kakor samega sebe!!!

Odkod pa naj vzame mladi par to pravo ljubezen v zakon kot podlago, če je ni poprej skoro nikoli poznal?? Če nista ženin in nevesta te zapovedi upoštevala niti nasproti staršem in so bile materine solze in svarilne besede očetove zastoj, ko se nista ozirala na to zapoved ne pri bratih in ne pri sestrah, ne pri ostalih sorodnikih, da ne omenjam ljubezni do vseh ostalih bližnjih!?

Dajmo vse, da bo ljubezen vsejana pravočasno v mladini!

Prvi otrok, dar božji! Vzemi ga v roke, poglej mu v oči, pa boš videl nebesa! Če nismo prej mislili na Boga, nas sili k temu zibelka in prava mati ne rabi drugega veselja! — In vedno imejmo pred očmi, da je otrok res dar božji in vreden naše ljubezni, toda prave ljubezni, ki mu želi srečo, in ne one škodljive čezmerne materinske ljubezni, pa tudi ne samoljubja, ki vidi v otroku samo *napotje*, in se zato zgodi, da že po nekaj mesecih mati vpije nad lastnim otročičem: »Joj, kako je hudoben otrok! — To so strašne besede zoper božjo Ljubezen, ki je dala dušo temu otroku!

Prava mati in pravi oče morata imeti za svoje otroke visoko šolo ljubezni, one od Boga samega zapovedane ljubezni do bližnjega, ki pa mora imeti svojo podlago, svoj fundament v določenem hotenju, t. j. želeti moramo ljubiti! — Pa ne samo tako dolgo, dokler je otrok srčkano majhen, še bolj ko ga vzame svet v svoj metož z začetkom šole in še bolj po končanih šolah, ker tedaj, ko otrok odraste in razume, mu prija prava ljubezen staršev še vse bolj!

Bodimo pa pri otrocih — otroci, pri majhnih majhni, kakor nam je pokazal Gospod Jezus v najnežnejšem dogodku svojega življenja, ko je objemal in blagoslavljal otroke... in glejmo na našega zlatega Frančiška, ki je najbolj umeval Gospoda in zato postal najmanjši med malimi!!

Toda mati ni samo mati, ampak tudi žena in gospodinja, oče ni samo oče, ampak tudi mož in gospodar! In v tem delokrogu je silno prostora za lepo ljubezen!!

Žena, poglej na svojega moža dobrohotno tudi tedaj, ko postaja od dela in skrbi utrujen, čmeren in srdit, ko se usuje toča neprimernih besed in grdih kletvin, in spomni se tedaj na Onega, ki je vse to in še huje trpel, na križanega Gospoda! In v težkem trpljenju bo preizkušena in povečana Tvoja ljubezen do Boga!

In mi možje, bodimo res možje in imejmo razumevanje za raznolika razpoloženja naših žena! Ne more biti vedno vse rožnato! Nevesta, mlada žena, se je z leti spremenila, toda spremenili smo se tudi mi! Kje so naše sladke besede iz mladih dni, kje naše uslužnosti iz prve dobe zakona!?!... Vse to minulo je in zato je minul tudi rožnati obraz Tvoje žene, a zato je na mestu tembolj ona globoka ljubezen do bližnjega, do Tvojega najbližnjega, do žene —

ljubezen z vso resnobo,

ljubezen z vsem spoštovanjem!!

(Konec prihodnjič.)

Skromen izraz — spoštljive hvaležnosti

Sv. oče Frančišek in pokojni nadškof Jeglič. Na prelomu 12. in 13. stoletja je Bog poslal človeški družbi moža, ki naj ob roki Cerkve pomaga dušnim in telesnim trpinom. Sam in njegovi sobratje žive iz evangelija, kakor jim ga razloži duhovnik. Strogo je bilo to življenje. Brezkompromisno. Nazunaj siromaki, so bili v notranjem življenju, ki je res življenje, pravi bogatini. Zato so mogli stopiti pred svet, da mu z besede, zlasti s svojim življenjem, prikličejo v spomin evangelij. Življenje, ki temelji na Kristusovi besedi, uživa Mir in Dobro. Tako je živel Frančišek, tako so mu sledili njegovi redovni sobratje. Svetu so bili v največji božji blagoslov. Kakor so tudi danes, ako žive Frančiškovo življenje.

Vse to rajnemu nadškofu ni bilo neznano. Zato je Frančiška ljubil, kakor tudi visoko cenil njegov pomen za prepород človeške družbe. Naklonjen je bil pa tudi Frančiškovim ustanovam.

Zopet se je vračala akademska kongregacija na Otoče. Brezjanska Mati je pa blagoslavljala nadpastirja in mladino. Visokošolci so hiteli po bližnjici. Pokojni nadškof je mene povabil k sebi na voz. Popolnoma sva se prepustila znani previdnosti g. Boleta. V njegovih močnih rokah sva bila popolnoma varna. Pokojni gospod je govoril o tem in onem. Tudi jaz sem imel pristo besedo. Sunkoma se pa zaokrene proti meni in mi pravi: »Trdno sem bil sklenil, da stopim po šesti šoli v frančiškanski red. Ko pa doma to povem in prosim dovoljenja, so me kratkoma zavrnili. Češ, o tem ni govora.« Kar sem zapisal, je res. Nato mu odvrnem: »Prevzvišeni, ako bi bili stopili v naš red, bi ne bili danes ljubljanski knez in škof.« Pa se je ponovno vzravnaval in kar odsekano dejal: »Bil bi pa misijonski škof, misijonski.« Njegovo večletno delovanje v Bosni, kaj je bilo drugega, kakor misijonsko? Kaj šele njegovo življenje, posvečeno ljubljanski škofiji! Vse v molitvi, delu tu, delu tam, sploh povsod. Vse v prečudni, nam nepojmljivi samozataji do samega sebe. Vse v težkem trpljenju, ki se mu je vedno bolj in bolj gromadilo. Mar ni to tudi misijonsko delo?

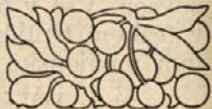
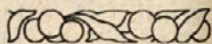
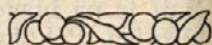
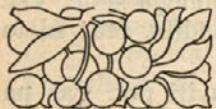
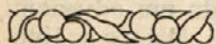
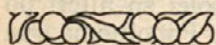
V I. red sv. Frančiška ni smel. Starši so mu zastavili pot. Pač pa mu nihče ni mogel braniti, da ne bi vstopil v Frančiškov III. red. — V glavnem zapisniku tretjerednikov ljubljanske skupščine berem pod št. 3824 sledeče: Ime: Dr. Anton Jeglič. V tretji red sprejet 24. marca 1880. Redovno ime »Bonaventura«. Tretjeredniške obljube napravil 1. 1882. Pripisan je pa že tudi dan smrti, 2. julij 1937. Kot podvodja in ekonom ljubljanskega semenišča je prijel za Frančiškovo roko. Kot kanonik vrhbosanskega kapitlja v Sarajevu se je z obljubami Frančiška le še bolj oklenil.

Ugibajo in pišejo, odkod njegovo ime »Bonaventura«. V tretjem redu mu je bilo dano, ali si je sam zaželel. Najbrž bo drugo. Ko je dopisoval v znanstvene revije, se je zavil v tajno imena »Bonaventura«. Saj je bilo to ime njegovo redovno. Ko je postal škof, je pa krstnemu imenu privzel še tretjeredniško »Bonaventura«. Sicer je pa tudi sam tretjerednikom večkrat javno povedal, da je tretjerednik in da je njegovo redovno ime »Bonaventura«. To je vsa preprosta rešitev raznega ugibanja.

Kaj bi upal in smel napisati o njegovih odnosih do III. reda. Jegliča je treba vsaj nekoliko poznati. Prebogati v duhovnem življenju. Hkrati v večnem delu, da se kolikor mogoče uresniči njegovo geslo: »Pridi Tvoje

kraljestvo po Mariji.« Plemenit v trpljenju. To vam je bil Jeglič. Zato je pa zahteval, da morajo vsi, duhovniki in laiki, ki mu pomagajo širiti božje kraljestvo, živeti močno notranje življenje, delati za Kristusa, kjer in kar morejo, zlasti naj mu darujejo svoje boje, skrbi in trpljenje. Kjer je našel take duše, jih je upošteval in jim je bil za vse hvaležen. Po tem je pre-sojal tudi III. red. Sam vnet tretjerednik, je pač moral hoteti, da žive skupščine močno notranje življenje in da stopijo tudi na plan, naj jih že kliče škof, ali voditelj. Povsod tega ni videl. Ta ali ona skupščina je le bolj dremala, ali celo spala. To je škofa močno bolelo. Izgovoril je celo

bolj trpko besedo. Kjer so pa umevali poslanice zadnjih rimskih papežev, Leona XIII., Pija X., Beneditka XV., ki so bili vsi tudi tretjeredniki, kakor tudi sedanjega sekularnega papeža Pija XI., ki je tudi član tretjega reda, tam tretji red ni bil nebogljeno dete, ampak je živel in tudi v zmislu papeških okrožnic delal. In to je škofa veselilo, ki je bil ves v borbi za Kristusa. Kakršna je bila skupščina, taka je bila sodba pokojnega nadškofa o njej. Popolnoma pravilna ocena! Ko je postal p. Ernest Jenko voditelj ljubljanske skupščine, je takoj začel zbirati bolj raztresene ude. Mi smo dejali: »organizira«. Dobro je delal. P. Salvator, čudno koleričen značaj, mož klene volje, je pa segel prav na globoko. Preobrazil je ljubljansko skupščino in to in ono podeželsko, naj je bilo komu vseč, ali ne. Stremel je samo za tem vzorom, naj bo III. red odbrana četa molivcev in borcev. Kakor so želeli rimski papeži, kakor je hotel pokojni nadškof. Sedanji voditelj tukajšnje skupščine bo gotovo gojil v III. redu notranje življenje in borbenost. Mevžavosti je tako preveč. Še nekaj. Zdi se mi, da bo zlasti mladino navdušil za Frančiškove vzore. Zakaj ne bi smela

mlada duša iz Frančiškove prebodene desnice odleteti k večnemu Soncu, Jezusu Kristusu? Dan na dan!

Še besedo o šišenski Frančiškovi cerkvi. Obrisi nove cerkve so bili vedno bolj vidni. Pa se pripelje škof nekega popoldneva na stavbišče. Prvi ga je zapazil g. inženir Anton Suhadole. S p. Salvatorjem sva bila precej odaljena. Gospod inženir, ki je, kakor gospod profesor Plečnik, vso skrb in ljubezen vložil v to delo za Frančiška, je že razkazoval pokojnemu nadpastirju vse podrobnosti. Slednjič sva se s p. Salvatorjem približala tudi midva. Pa nam dè pokojni nadpastir: »To bo nekaj lepega. Pa jaz tega nisem vedel. Zakaj ne bi smeli Slovenci prelomiti s staro tradicijo, da zidamo vse cerkve skorajda v istem slogu? Le tako naprej in Gospod naj delo blagoslovi!« Ta obisk je bil prvi, toda ne zadnji. Saj je rajni želel, naj mu g. inženir Suhadole razkaže tudi pozneje v višini vse podrobnosti. Frančiškov jubilej se je bližal. Cerkev je bila toliko dokončana, da je bila za službo božjo primerna. Grem torej k pokojnemu nadpastirju s prošnjo, naj bi smel gospod stolni prošt Kalan ob pričetku jubileja — 3. okt. 1926 — cerkev blagosloviti in tam prvi pontificirati. Pa mi odgovori: »Bi sam prišel, toda doma me ne bo. Imamo seje. Povejte gospodu proštu, naj le cerkev blagoslovi in opravi slovesno sveto mašo. Tako bomo pri nas začeli 700 letni jubilej Frančiškove smrti.« Se mu zahvalim. Izrazim tudi drugo prošnjo, naj bi leto dni pozneje blagovolil s konsekracijo cerkve — 4. oktobra 1927 — Frančiškov jubilej slovesno končati. Vesel obljudi. Kako se je vse to, prvo in drugo, izvršilo, nam je znano. Za vse rajnemu škofu prav iz srca izgovorjena zahvala! Frančišek nikdar ni dolžnik.

*

Ko se je pokojni nadškof prvokrat poslavljal od svoje stolnice, je prej maševal, dolgo molil in nas blagoslovil. Ob drugem in zadnjem slovesu od katedrale — 5. julija — ni več maševal. Maševali so drugi zanj. Tudi molil ni več. Mar ni zanj molila njegova bivša škofija? Ne samo ta! Ves slovenski narod je molil za svojega pokojnega očeta! Tudi blagoslavljal ni več. Blagoslovlili so ga Véliki duhovniki.

Pogreb vam je bil res kraljevski. Jeglič si ga je zaslužil. Mar ni živel svetniško? Kaj ni njegovo ogromno, zato vseobsežno delo, mogočno odjeknilo v mišljenju in življenju vseh poštenih Slovencev? Vsakega katoliškega škofa mitra je prepletena s trnjem, ki požene svoje bodice tja v dušo. Jegliču se je pa trpljenje v dušo kar ukoreninilo. Saj so nam vsaj nekoliko znane silno težke preizkušnje, ki jih je moral nositi kot ljubljanski vladika. Oprt na Križanega, ni omahnil. Za vse to se mu je hotel narod na dan pogreba vsaj nekoliko oddolžiti.

Vemo, da je hvaležna ljubezen bogastvo plemenitih src. Bodi tudi naših! Zato molimo sleherni dan, naj bo razum pokojnega nadškofa ves ukovan v božjo Resnico, vsa njegova volja zajeta v božjo Ljubezen. Prosimo ga pa, naj pred božjim prestolom moli za svojega naslednika, za njegovo duhovščino. Naj se spomni Frančiškovih duhovnih otrok in vse škofije. Gotovo ne bo pozabil svojega slovenskega naroda, ki je v jedru zdrav. Zato ves v ljubezni vdan Gospodovi Materi, zato pa tudi pravi častilec (adorator) Najsvetejšega.

To sem zapisal, kar mi je velevalo srce. Tako, kakor mi je narekovalo. Vem, da je veliko pomanjkljivosti. Vsaj nekoliko bi jih rad zabrisal z dobro voljo. Samo sledeče sem želel. Karkoli že sestavim naj bo:

»Skromen izraz — spoštljive hvaležnosti!«

Sv. Elizabeta

(P. Krizostom)

P. Franci Ačko.

1. li-zabe.ta knegi.nja, ti blaga mati vseh si-rot, u-
2. li-zabe.ta bla.že.na, ni te o-mamul, dvorni svit, ne
3. li-zabe.ta vzor si nam! v ljube-zni bo-žji zdaj ži-vis; pla-

The first system of the musical score consists of a vocal line and a piano accompaniment line. The vocal line is written in a treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). It features three numbered staves of lyrics. The piano accompaniment is written in a bass clef with a common time signature (C) and consists of a single line of notes.

bojim si poma-gala, tro-si.ta stiskanim dobit, ljubezni rože tvo-
zabe-lji-vi čar sveta, ne bi-serni kra-jev nakit. Sponižnostjo si vsa o-
žilo ti Gospod je sam, v ovello-bi blaženstva gorš, častilci danesti o-

The second system of the musical score continues the vocal line and piano accompaniment from the first system. The lyrics are written in two lines below the vocal staff. The piano accompaniment continues in the bass clef.

kah dehte, ljubezen napolnuje ti srce, & li-zabeta knegi.nja!
venčana, v ponižnosti vmebo povzdignjena & li-zabeta bla.že.na!
betamo, posnemati te zvesto hočemo, & li-zabeta vzor si nam!

The third system of the musical score concludes the piece. The lyrics are written in three lines below the vocal staff. The piano accompaniment continues in the bass clef.

P. ODILO:

Sv. Elizabeta

Mogočna zaščitnica tretjega reda je sv. Elizabeta, zato vsi tretje-redniki preberite tole za njen god 19. novembra.

Bila je hčerka ogrskega kralja Andreja in se je rodila l. 1207. S štirimi leti je prišla na dvor svojega prihodnjega moža, Ludvika, mejnega grofa turingiškega. Poročena sta bila l. 1221, ravno isto leto, ko je sv. Francišek ustanovil svoj tretji red, ki se mu je kmalu pridružila. Z veliko vestnostjo je izpolnjevala vse dolžnosti kot žena in kot služab-

nica božja. Ponoči je vstajala in opravljala dolge molitve; predvsem je navdušeno izvrševala dela usmiljenja do bližnjega; siromakom in bolnikom je lastnoročno stregla. Ko je v deželi nastala lakota, je Elizabeta izpraznila vse svoje žitnice. Za kužne bolnike je sezidala bolnišnico in v tej bolnišnici je bila med vsemi strežnicami ona najbolj skrbna. Ustanovila je tudi ubožnico za stare ljudi. Ko je l. 1227 njen mož umrl v križarski vojski Friderika II., je takoj odložila ves knežji nakit, oblekla se je v preprosto obleko in je postala tretjerednica sv. Frančiška. Odlikovala se je posebno v potrpežljivosti in ponižnosti.

Po smrti svojega moža je imela velike težave. Njena posestva so bila zaplenjena in primorana je bila zapustiti svoj grad. Nihče v okolici ji ni upal dati stanovanja. Šele po mnogih prošnjah je plemeniti grofici neki usmiljeni krčmar prepustil zapuščeni hlev, kjer so našli zavetje ona in njeni otroci. Zadnji otrok je bil komaj nekaj mesecev star. Stisko je povečala okoliščina, da se je vse to zgodilo pozimi.

Leta 1228 je bila sprejeta v tretji red sv. Frančiška. Na svojem posestvu je dala pozidati bolnišnico, za sebe si je izgovorila samo majhno ilovnato hišico. Vse moči in vso skrb je posvetila siromašnim bolnikom. Mlada po letih pa bogata na dobrih delih plemenite ljubezni do bližnjega je umrla 17. novembra 1231, komaj 24 let stara. Njeni ostanki počivajo v cerkvi sv. Elizabete v Marburgu. Kot svetnico jo prispejajo s krono na glavi in s polnim predpasnikom rož. Rože pomenijo njena dela usmiljenja do siromakov. Praznik sv. Elizabete obhaja sv. Cerkev 19. novembra. Tretjeredniki navadno ta praznik praznujejo z velikimi slovesnostmi.

Najlepše pa boste, dragi tretjeredniki, posnemali svojo slavno zaščitnico sv. Elizabeto, ako boste skrbeli za bolnike v svoji skupščini, skrbeli za nje v dušnem in telesnem oziru. Nihče ni toliko potreben pomoči kot ubogi bolnik.

..... 0:

Naše ljube starice in starčki

So trenutki, prijetni, srečni trenutki, ko se duša zbere, ozre in poglobi sama v sebe, trenutki miru in pokoja sredi morda burnega življenja. Včasih jih začutiš v tihi domači sobi ali ob mirnih družinskih večerih, ko zasanja duša v ozkem krogu svojih dragih polna sreče tihe sanje. Včasih jih prikljče pogled v božje stvarstvo. V mesecu, ki je posvečen spominu naših rajnih, gledamo, kako umira življenje v prirodi. Vse, kar nas je še pred nedavnim časom razveseljevalo: listi, cvetje in sadovi na drevesih, setev na žitnem polju, cvetlice po vrtovih in tratih, vse to je odložilo svoj pester kras. Na uvele liste dreves, katerih zelenje je še pred kratkim poživiljalo naše oko, na rumeno preprogo, ki pokriva livade, ki so se še pred nekaj tedni ponašale s cveticami, na strohnelo strnišče polja, ki nas je še nedavno razveseljevalo z milijoni bogatih klasov, stopa naša noga, stopa po božjem stvarstvu, ki polagoma umira. Je pač to pot, ki jo mora prehoditi vse, kar je ustvarjenega, torej tudi človek, ki slednji dan umira. Ta resnica nas opozarja na naše ljube starice in starčke ter na dolžnosti, ki jih imamo do njih. Sledeče vrstice naj bodo njim posvečene.

Kakor počivajo utrujene ženjice v poletnih večerih, tako piše Heilmann, na svojih snopih in zrejo v tihi zadovoljnosti na široko polje, ki so ga obdelovale, tako sede v mnogih hišah stari, od dolgega življenja in mnogege trpljenja utrujeni ljudje s sklenjenimi rokami v svojem na-

ročju, kakor v sanjah zamaknjeni v minule dneve, ali pa resnobno zamišljeni v bližajočo se večnost. Odvadili so se vse hlastnosti in pohlepnosti, od življenja ne zahtevajo ničesar drugega kot mirno slovo; nobenega ne sovražijo več, nobenega več ne mrzijo; zakaj v dolgih letih svojega življenja so se naučili vse razumeti in vse odpustiti. Zato stoje sedaj med mladimi kot obisk iz večnosti, ki jih opozarja na zadnji cilj življenja. Stari ljudje so kakor gore, ki kipe s svojimi snežnobelimi vrhovi proti nebu: s težo svoje telesnosti stoje na tem svetu, toda na njihove častitljive glave se razliva sij večnosti. In kakor večkrat v gorah opazujemo, da se stari skalnati velikani v milem žaru zahajajočega solnca zasvetijo kot plameneči ognjeni zublji in mečejo svoj mogočen svit v doline, ki postajajo v večernem mraku vedno bolj temne, tako stoje stari ljudje med mladino kot nositelji luči, ki kažejo pravo pot in gledajo z resnim, poveličanim mirom na njeno vihravo vrvenje. Vedo, da mladi z vsem svojim dirjanjem in drvenjem ne bodo več dosegli kot oni, ker bo tudi njim Gospod Bog polagoma vzel iz srca plameneči ogenj, ker bo tudi v njihovih kosteh mozeg leto za letom vedno bolj izgubljal življenjsko moč, ker bodo tudi njihove oči postajale vedno bolj motne in njihovi lasje vedno bolj svetli in sivi.

Srečna hiša in družina, ki ima v svoji sredi takega angela varuha. Tak stari oče, taka stara mati so za vas utelešena življenjska modrost, četudi se niso izobraževali na visokih šolah in niso zavzemali v človeški družbi izrednih služb. Tudi v njihovih preprostih, skromnih razmerah jih je življenje strogo izšolalo, in so zaradi tega natančno gledali v njegove temne skrivnosti, ki so vam mogoče še docela prikrite. Pred desetletji so prav tako drzno in viharo začeli kakor vi: saj so bili takrat mladi in dejanj veseli ter imeli vero v življenje in mnogo, mnogo pričakovali od svoje odločnosti, preudarnosti in modrosti. Morda so res veliko dosegli. Prislужili so vam in zapustili lepo urejeno domačijo, dobro trgovino ali obrt, krasno posestvo; lahko so tedaj zadovoljni z uspehom in donosom svojega dela. A kljub temu so nekaj let sem bolj mirni in previdni, ker so spoznali zapreke in meje vsega človekovega delovanja in stremjenja. Zdi se jim, da so mnogokrat pretiravali in se nezmiselno trudili za stvar, ki ni bila vredna njihovega navora; sedaj namreč marsikaj drugače presojujejo in cenijo kakor v svojih mlajših letih. Sedaj so prepričani, da tisto malo, kar sploh imamo od življenja in uživamo, ni vredno tako velikanske izrabe dela, skrbi in upanja. Ako bi še enkrat iznova začeli, bi se potrudili, da bi bolj pametno, človeka vredno in krščansko živeli, kakor pa da bi tako pohlepno stremeli za premoženjem in bogastvom; sedaj se zavedajo, da je najdragocenejše in najboljšo na zemlji življenje samo, ne pa zunanje življenjske potrebe, za katere se človek toliko trudi in za nje toliko žrtvuje. Biti zdrav, varovati si notranji in družinski mir, jim je zdaj neizmerno bolj važno, in ne razumejo več, kako so mogli prej v svoji mladostni površnosti in strastnem hrepenenju po pridobivanju zemskih dobrin v tem oziru tolikokrat grešiti. In čisto kakor kristal spoznava njihova duša, da vsaka krivica uniči življenjsko srečo človeka; v svojem ozkem ozračju so zopet in zopet gledali, kako se raztaja vsako krivično blago v roki krivičnika, kakor se raztaja sneg na pomladnem solncu.

Napolnjeni s tako življenjsko modrostjo in izkustvom, govore stari ljudje premišljeno in preudarno ter črpajo iz bogastva svojega srca. Ne zamerite jim tega in ne vzemite jim za zlo! Marsikateri stavek iz njihovih ust je vreden, da ga globoko zarezete v svojo in v dušo svojih otrok ter nosite take besede staršev in prastaršev v sebi kot živ spomin na nje. Naj njihova previdnost in preudarnost vsaj nekoliko brzda vašo mladostno

vihravost, naj njihov opomin na edino potrebno v človeškem življenju uravnava vse vaše delo in vaš pohlep po pridobitku, naj njihove modre, tolažilne in vzpodbudne besede pomirijo vašo nepotrpežljivost, ko gledate neuspehe svojega truda in ko vas zadenejo nadloge. Iz njihovega deset- in desetletnega občevanja z ljudmi in živalmi se naučite miline v besedi in dejanju, tistega čudovitega razumevanja ljudi, ki je dandanes tako redko. Predvsem pa se učite iz telesne postave vaših staršev in prastršev, ki so jih starost in trpljenje, težava in skrb sključile, da je ta upognjenost, ta drobnost, ta zadnja majhnost konec vse zemske veličine, moči in sile. Zahvalite Boga, da vam stoji slednji dan pred očmi ta pretresljiva slika človeške minljivosti, ki vas varuje tistega prevzetnega, oholega obnašanja in vedenja, ki razbija srečo tolikih ljudi. Bog hodi v marsikateri človeški postavi po zemlji in po hišah, kjer uči in opominja: toda ena izmed najlepših in najbolj ganljivih podob, ki jih je Bog ustvaril v naše poučenje, je postava starosti, ki preroško stoji med časom in večnostjo.

Tu in tam se sliši, da so stari ljudje breme. Ali ni vsak človek drugemu breme? Ali nisi bil tudi ti svojim staršem od prve ure tvojega življenja težko breme? Le preštej in seštej vse ure, ko je tvoja mati zaradi tebe čula, delala, molila, ko je tvoj oče zate skrbel in se trudil. Gube in zareze na njihovem čelu in licu, na njihovih rokah, z belimi lasmi pokrita glava, so vidna, neizbrisna znamenja, kako silno težko je bilo breme, ki so ga zaradi tebe nosili. Ali si kdaj slišal, da bi se nad tem pritoževali? Obličje tvoje matere se je smehljalo, ko se je zjutraj po prečuti noči sklonila nad tvojo zibko. Oče te je ves blažen objel, ko te je zopet videl, kadar se je zvečer utrujen in z znojem oblit vrnil domov s polja ali iz delavnice ali iz pisarne. In ti boš govoril o bremenu, če potrebuje sedaj jutri priletni oče ali tvoja postarana mati, ki sta zavoljo tebe žrtvovala mladost in življenjsko moč in zdravje, za nekaj let tvoje pomoči in opore pri zadnjem hodu skozi življenje; če zahrepenita sedaj tu in tam po majhnem veselju iz tvoje roke, ko sta ti od tvojih prvih otroških let dalje izkazala nešteto dobrot in veselja? Srečen moraš biti, da so ti dani še za kratek čas, da moreš vsaj nekoliko dolga hvaležnosti odplačati za vse, kar so ti dobrega storili.

Vsak človek je drugemu v breme, tudi ti. Ti si svoji ženi, svojemu možu, svojim otrokom, poslom in drugim po svoji muhavosti in po svojih napakah tolikokrat nadležen in nadležna, zoprni in zoprna; zaradi tega nimaš pravice, da bi se pritoževal nad oslabelostjo ali nebogljenostjo postaranega očeta ali priletne matere. Lahko se zgodi, da boš ti sam že jutri ležal v postelji in boš kot slabotno dete navezan na pomoč domačih: in tebi naj bo preveč, če moraš tu in tam nekaj ur posvetiti postrežbi bolnih staršev? Ali se ne bojiš Boga, ki je dal četrto božjo zapoved, v kateri zahteva, da moramo spoštovati svoje starše? Izkušnja nas uči, da se trdosrčnost do priletnih staršev mnogokrat že tu na zemlji bridko maščuje. Pomisli, da se boš tudi ti postaral: tedaj boš slaboten in boš potreboval pomoči in opore drugih. Tudi tvoji lasje se bodo pobelili, oči bodo postale motne, tvoje roke in noge trde in okorele. Tedaj boš kot kupček nadloge stal sredi zdrave, vesele, delavne mladine. Zahrepenel boš po vsaki prijazni besedi, po vsakem hvaležnem pogledu iz oči tvojih otrok in vnukov, in nobena stvar bi te tako ne bolela, kakor če bi iz njihovega obnašanja spoznal, da si jim zaradi svoje starosti in onemoglosti v nadlego.

Zato varujte in oskrbuje častitljive postave vaših družin kot svoje ljubljence. Ni treba mnogo, da boste razveselili te stare ljudi, ki so se naučili odpovedi: majhna pozornost, dobrohotna beseda, kratek pomenek

jim lahko olepša cel dan. Nikdar se ne smejo čutiti od vas in vaših otrok zapostavljene pri mizi pri družinskih slovesnostih, pri obiskih; ako se ne morejo sami osebno udeležiti, jim naknadno o vsem pripovedujte, jim malenkost prinesite v dar. Storite vse, kar vam narekuje ljubezen, ki je vedno iznajdljiva. Lepega dne vam bodo te ljubljene stare ljudi vzeli in jih nesli na kraj miru, kjer počivajo mrtvi. Skrbite, da vam takrat, ko vam bodo za vedno vzeti, ne bo prekasno kesanje grenilo vašega srca in obteževalo vaše vesti ali vam celo razrušilo sreče vaše lastne starosti.

P. ODILO:

REDOVNE ZADEVE

Neslovesne obljube so napravili štirje bratje-novinci in sicer fr. Jozafat Finžgar dne 18. septembra, fr. Julijan Ule, fr. Irenej Praprotnik, fr. Joahim Presečnik pa 26. oktobra. Prvi je bil prestavljen na Brezje, drugi trije pa ostanejo za enkrat v Ljubljani.

Slovesne obljube je napravil dne 16. oktobra fr. Agnel Murko.

Preoblečen je bil za samostanskega tretjerednika dne 22. septembra Stanislav Pogačar iz Kamnika. Dobil je redovno ime: brat Serafin.

POSVEČUJ GOSPODOV DAN

Poljsko vojno ministrstvo je pred kratkim izdalo odlok, da je vsem stavbenikom strogo prepovedano delati ob nedeljah in praznikih. Gotovo je to jako umestna uredba ali za katoliško državo je sramotna. Katoličani bi vendar morali vedeti, kaj je Gospodov dan in kako ga moramo posvečevati, saj je dal Bog sam svojo uredbo na gori sinajski, med gromom in bliskom jo je dal: Posvečuj praznik! — Tudi naša Slovenija je izključno katoliška dežela, vsaj ponasamo se s tem. Toda če človek malo

opazuje našo domovino ob nedeljah, bi skoraj mislil, da smo med pogani. Kaj sem vse videl preteklo nedeljo: V Ljubljani prevažajo selitev — pohištvo kar na debelo — z vozovi in z velikimi tovornimi avtomobili. Po nekaterih stavbiščih hodijo delavci ravnotako kot ob delavnikih. Nekatera večja podjetja pošiljajo svoje tovrne avtomobile na cesto redno in skoraj nalašč ob nedeljah in sicer na deželo, na dolga potovanja. Mnogokrat se ustavijo ti avtomobili v vasi, ravno ko gredo ljudje iz cerkve. — Ko sem se v nedeljo opoldne vozil z vlakom od Ljubljane do Škofje Loke, so delavci ponekod delali na državni cesti. Kaj si morajo misliti tujei, ko to vidijo? — V Poljanski dolini sem videl v nedeljo popoldne na cesti par težko obloženih voz. In kaj vse se še vidi po naših krajih! Čudno, da javna oblast ne nastopi proti temu motenju nedeljskega miru! Po mojem bi imel vsak orožnik pravico in dolžnost, na take stvari paziti. Tretjeredniki! Mi bomo morali tukaj zastaviti svojo moč in besedo. Če nič drugega, vsaj to: opozorili bomo vsakega, ki ga vidimo, da v nedeljo dela: človek božji, ali ne veš, da je

danes nedelja, Gospodov dan! Na svojih taborih bomo izdelali resolucije in zahteve, ki jih bomo poslali na svetno oblast, naj se zgane. To je katoliška akcija! Razkristjanjena nedelja mora postati zopet dan Gospodov, dan božji!

ŠVEDSKI ŠPORTNIKI NE KOLNEJO VEČ

Pod geslom »švedski športnik ne kolne« je organiziralo športno društvo v vasi Skivarp na južnem Švedskem vojsko proti kletvi. Nekaj dni po razglasenju tega hvalevrednega predloga je prejel predsednik društva na tisoče pisem iz vseh delov dežele. Vse odobrava, vse hvali. Medtem so se pridružila tudi druga športna društva križarski vojski proti kletvi. Živeli švedski športniki! Trikrat živeli! Naši športniki nosijo po deželi gnilobo pohujšanja in smrad grdega nesramnega govorjenja in ostudnega preklinjevanja. Seveda so častne izjeme. — Morda nikjer na vsem božjem svetu nima človek toliko užitka, kakor če se peje bodisi v vlaku, bodisi v avtobusu po naši predivni domovini. Na vsakih nekaj metrov je nova slika pred teboj: naše lepe snažne vasi, prelepa polja, bogati sadonosniki, naše gore

in cerkvice na njih, naši bistri potoki in mogočne reke, res, posebno dobre volje je moral biti Bog — kot pravijo — ko je ustvarjal našo sveto zemljo slovensko. Če bi človek imel samo dvoje oči, pa nič ušes, bi res imel najlepše vtise, ako napravi izlet v naravo. Toda kako težko prenesejo ušesa to grdo govorjenje, kako se v notranjosti poštenemu človeku vse dviga, ko mora poslušati to ostudno preklinjevanje in bogokletstvo! Pa kako pride miren potnik, ko je vendar plačal vozni listek na državni železnici, do tega, da mora poslušati take ostudnosti?! Kaj ni celo postava proti javnemu bogokletju? Toda kjer ni tožnika, tam ni sodnika. Armada slovenskega tretjega reda bi morala biti tak tožnik. Okoli 70, morda 80 tisoč nas je, če bi vsak tretjerednik najprej sklenil: jaz ne bom več preklinjal, bi že bil velik korak storjen v čiščenju slovenskega ozračja. Drugi korak pa bi moral biti: kot tretjerednik se bom zavedal svoje dolžnosti in bom vsakega bogokletneža odločno ustavil, pa naj si bo javno ali privatno. Tretjeredna organizacija naj bo društvo, naj bo vojska zoper preklinjevanje in bogokletstvo. Iztrebimo predvsem italijansko kletev. Neizprosno boj bogokletstvu!

C. R.:

Vitez Brezmadežne

Po pravici imenujemo Janeza Duns Skota, viteza Brezmadežne, ker se je potegoval za ta Njen častni naslov že 600 let prej, ko je o tem sv. Cerkev končno veljavno odločila.

Rojen je bil ta frančiškanski učenjak po mnenju enih l. 1266., po mnenju drugih pa l. 1274. v Dunu na Irskem. Že kot mladenič je posvetil Mariji v čast vse svoje znanje, ker mu je na posebno priprošnjo izprosila zelo bister razum. V frančiškanski red je vstopil precej mlad. Kmalu je postal učenik na slavnem vseučilišču v Oxfordu. Po nekaj letih so ga predstojniki poslali poučevat na vseučilišče v Pariz. Tu je prvič moral zagovarjati pred velikimi učenjaki trditev o Marijinem Brezmadežnem spočetju, kar je izvršil najbolje. Od tukaj so ga predstojniki slednjič poslali v Köln, kjer je umrl ovenčan s svetniškim sijajem 8. novembra 1308. leta. Zato praznujemo njegov spomin 8. novembra.

Prosimo Boga, da ga bo kmalu poveličal pred vso Cerkvijo, da bomo smeli javno klicati:

Sv. Janez Skot; — prosi za nas!

Gojenci v konviktu serafinskega kolegija s prefektom p. Ernestom

O. STANKO MARIJA; O. F. M.:

Zveza večjih sestric sv. Klare

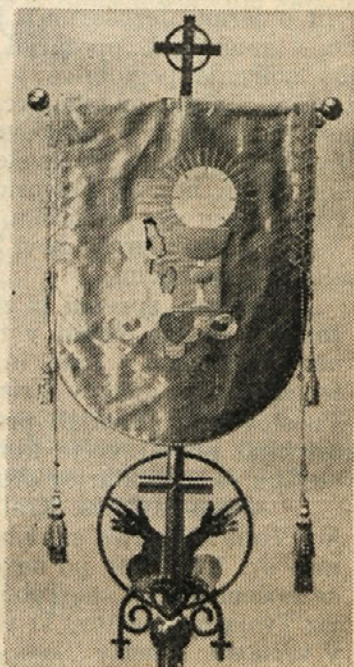
Blagoslovitev novega zveznega prapora in slovesni sprejem novih članic v ZVSK.

Na vigilijo godu sv. Frančiška je ZVSK obhajala svoj veliki praznik: blagoslovitev novega Zveznega prapora, izdelanega z znano dovršenostjo in okusom v vezilnici šolskih sester v njihovi novi postojanki na Lončarski stezi v Ljubljani.

Načrt za prapor je zamislil inž. arhitekt Janko Omahen; predstavlja kombinacijo treh pozlačenih, deloma pa kromiranih kovinskih križev s čez poprečno ramo srednjega obešenim bandercem, ideja, ki posrečeno spominja na starokrščanski »labarum« Konstantina Velikega. Spodnji, iz preprostega lesenega, na koncu z medenino okovanega droga, ključič križ, ki ga oklepata Kristusova in Frančiškova roka z ranami, naznačenimi z

rubini, obdaja v podobi kroga, predstavljajočega zemeljsko oblo, kovinski trak: svet zmagujoča Kristusova in Frančiškova ljubezen. Isto idejo križane ljubezni poudarja spodnji zaključek krožnega ornamenta, obstoječ iz dveh navzdol obrnjenih in zlato srce objemajočih križcev. Glavno deblo srednjega križa, ki se v prečni rami završuje s pozlačenima kroglama, se končuje v tretji manjši križ s ponovljenim krožnim ornamentom. — Kovinske dele prapora je izvršila renomirana tvrdka bratov Žmuc na Dunajski cesti 23. — Banderce samo predstavlja v svili, srebru in zlatu izvedeno aplikacijo prirske slike sv. Frančiška Asiškega s ptički na rokah in ramenih kakor jo je zamislil švicarski umetnik Fritz Kunz, na eni

Novi prapor Zveze večjih sestric sv. Klare

strani; na drugi pa sestrico sv. Klare v adoraciji pred žarečo sv. Hostijo, plavajočo nad zlatim kelihom; vseokrog svetijo na zlatozelenem brokatu srebrne in zlate zvezdice. Ob straneh banderca visita zlati, umetno spleteni vrvice s trojnimi čopki z zlatimi resami.

Novi Zvezni prapor je res verska umetnina, na katero je lahko ponosna vsa Frančiškova mladina, zlasti pa še ZVSK, katere last je.

Na slovesnost so se večje klarice pripravile z duhovno obnovo, spovedjo in sv. obhajilom, ki jim ga je med sedmo sv. mašo pri glavnem oltarju v frančiškanski cerkvi podelil novi voditelj ZVSK dr. o. Stanko Marija Aljančič, za popoldansko pobožnost je bila pa določena blagoslovitev prapora in sprejem malih klaric v Zvezo Večjih Sestric sv. Klare. Oboje je izvršil vkč. p. provincijal dr. Gracijan Heric sam.

Kumovanje novemu praporu sta prevzela po svoji naklonjenosti Frančiškovi mladini znana g. in ga. Sfiligoj, lastnika ugledne ljubljanske firme z devocionalijami v našem novem posloplju v Frančiškanski ulici. Kumica je okrasila prapor s šopkom krasnih rož in nageljev, povezanih s slovenskim trakom. Slovesnost se je začela ob pol štirih popoldne. Ko je

skupina 34 klaric, na čelu sestra s praporom v spremstvu odbora, v ličnih novih Zveznih uniformah (eleganten siv plašč z nabranim ovratnikom, okrašenim s svileni vrstico, končujočo se spredaj v sponko, umetno vezeno v obliki križa) dospela v presbiterij, je p. provincijal, obdan od dvojne asistencije, slovesno izvršil obred blagoslovitve prapora, ki mu je prisostvovala kumica gospa Sfiligojeva.

Takoj nato se je začel po novem obredniku ZVSK obred sprejema novih članic. Po uvodnih vprašanjih p. provincijala je vsaka klarica stopila pred oltar in držeč desnico na praporu obljubila zvestobo načelom Frančiškove mladine. Po himni »Pridi Stvarnik sv. Duh« in čitanju dve odlomkov iz Matejevega evangelija (prilika o pametnih devicah in o jarmu Jezusovem), je imel p. provincijal krasen nagovor na klarice, v katerem je opozarjal na pomembnost današnje slovesnosti, na potrebo notranje poglobitve v smislu idej sv. Frančiška in sv. Klare, evharistične vzgoje mladih src, neomadeževanosti življenja in zvestobe Kristusovim načelom v zaničevanju prazne in zgolj zunanje posvetnosti. P. provincijal je nato ob asistenci p. župnika dr. Angelika Tomince in voditelja ZVSK najprej blagoslovil pasove in sprejel 18 mladenk v Nadbratovščino pasu sv. Frančiška, potem pa vseh 34 klaric v ZVSK s tem, da je vsaki posebej izročil novi Zvezni znak, potem ko ga je po obredniku blagoslovil, z besedami:

»Sestra, sprejmi ta znak kot znamenje goreče ljubezni do Križanega, ki naj plamti v tvojem srcu, svete čistosti, ki jo ohranjaj neomadeževano v duši, in neomajne zvestobe, ki jo kaži v vednem izpolnjevanju naukov Kristusa Kralja.«

Po slovesnih litanijah pred izpostavljenim Najsvetejšim je končno p. provincijal pozval večje klarice, da izpovedo posvetitev. Kleče pred Najsvetejšim so nato klarice skupno molile sledečo posvetitev:

»Jezus Kristus, Kralj in središče vseh src! Tebi se posvetim kot Velika Sestrica sv. Klare. Po zgledu sv. Frančiška in svoje vzornice sv. Klare ter po navodilih Tvojega namestnika, svetega očeta, se hočem truditi, da Tebe upodabljam v sebi in v drugih. Naj bom jaz Tvoja mala žrtev, Ti pa moja velika Ljubezen in blaženo Plačilo v večnosti. Amen.«

Ganljivi in srce dvigajoči obred sprejema se zaključi z blagoslovom z Najsvetejšim, kadar se ne vrši dopoldne s sv. mašo in sv. obhajilom, kar je najlepše, in himnama Sestric sv. Klare in Povsod Boga.

Vsem udeležencem lepe slovesnosti pa ostanejo doživetja tega dne v nepozabnem spominu.

Novi znak ZVSK

Ker Zveza Večjih Sestric sv. Klare še ni imela svojega znaka, je odbor sklenil, da ga oskrbi. Naprosili smo stud. techn. gđc. Marijo Grafenauerjevo, ki je zamislila res ljubek, čisto dekliški znak. Predstavlja burbonsko lilijo z robom ornamentiranim z vijugasto črto. Iz nežne lilije v dnu znaka poganja troramni križ: iz deviškega, neomadeževanega srca raste močna, trdna vera v Križanega, kot sad zvestobe v izpolnjevanju naukov Gospodovih.

Znak je pritrjen na iglo, ki je za njegovo podolgasto obliko primernejša kot pa zaponka. Izvršil ga je z vso skrbjo prof. Jos. Štirn v Ljubljani (Dravljje). Je močno posrebren in vsled temnejšega tona v ogljih tudi plaščno dobro podan.

Ti znaki so obligatni za vso ZVSK v Sloveniji in se naročajo pri Vodstvu ZVSK v Ljubljani. Znak stane 5 dinarjev.

Evharistična vzgoja Frančiškove mladine je živa potreba našega časa. Svetovnoznani misijonski institut FMM, ki je agregiran III-mu redu sv. Frančiška in čigar postojanko imamo tudi v Ljubljani (Gorupova ulica št. 17), polaga pri svoji mladinski vzgoji posebno važnost na češčenje presv. Evharistije, saj imajo te redovnice celodnevno izpostavljeno Najsvetejše. Zato je razumljiva težnja vodstva ZVSK, ki odgovarja tudi vzgojnim smernicam vodstva naše provincije, da se ustvari bližnja zveza med klaricami in FMM. Tej želji je radevolje šla na roko sedanja č. prednica m. Hortenzija od Evhar. Jezusa ter dobila iz Rima dovoljenje vkč. m. generalne predstojnice, da morejo klarice, kakor že pred leti ob svoji ustanovitvi, imeti redne tedenske sestanke v samostanu FMM ter ob prvih petkih pred izpostavljenim sv. Reš. Tel. sveto mašo z mesečnim sv. obhajilom ter slovenskim petjem. — Po 9 rednih sestankih v avgustu in septembru v tretjeredni dvorani frančiškanskega samostana smo se 28. septembra preselili k FMM, kjer so sestanki kljub nekoliko večji oddaljenosti prav dobro obiskani. Petje pri mesečnih sv. mašah spremlja m. prednica na harmoniju. Sveto obhajilo pa podeli o. voditelj med sv. mašo najprej redovnicam, nato klaricam, ki so jim čč. mm. ljubeznivo dale mesto poleg sebe v prvem delu kapele, nato pa drugim vernikom v predprostorju kapele. — Evharistični Jezus naj z Materjo Marijo blagoslovi naše delo.

*

Na praznik Kristusa Kralja, zadnjo nedeljo v oktobru (31. t. m.) priredi ZVSK igro »Roksana«, prof. Janka Mlakarja, ki bo gotovo zbudila mnogo smeha, pa tudi solza. Sedaj jo pridno študiramo. Čisti dobiček je namenjen kritju precejšnih stroškov za novi Zvezni prapor.

Pilatova vlada

Jutranji intermezzo

Jutranja zarja rumeni!

V taboru je tiho, kot bi nikogar ne bilo. Vse spi. Uboge predstraže. Od nedelje so še izmučeni, ker je bilo veliko počivanja. V ponedeljek zjutraj! Dà, v ponedeljek!

Marjan se je pretegnil prvič, drugič, parkrat zakašljaj, nato pa se je zavalil na drugo stran šotoru. Sama sta z Nikotom v šotoru, zato je toliko več prostora za pretegotvanje. Pa ni več zaspal kakor je mislil. Marjan se je zbudil.

Iz slamnjače gleda trščica sena. To je meč! Hudobna misel šine Marjanu v glavo:

»Nikota bom zbudil!«

Seveda, če spati ni mogoče je pač treba druge v spanju nadlegovati. Prav v tem poslu pa je Marjan strokovnjak. Zato strokovnjaško vzame slamico v svoje strokovnjaške roke in še bolj strokovnjaško stegne te roke, — — — oj bridki meč!

Niko je trenil s trepalnicami. Mučitelj spretno umakne roko. Zopet mir! Nato Marjan svoj napad ponovi, a to pot bolj odločno.

Niko udari z roko in odpre oči. Marjan kleči ob vzočju in se smeje. Zaradi varnosti je šotornice že odvezal, ker, če se Niko razjezi, vé, da bi mu slaba predla.

Debelo gleda literat okrog sebe. V šotoru še ni čisto svetlo. In sedaj opazi: glej ga, Marjan sedi ob vznožju!

Marjan se smeje čudovitim obrazom Nikotovim:

»Allons enfants!«

»Čakaj me, kanalja!« se dviga Niko.

Pa je Marjan urnejši kot Niko, zato mu je hitro ušel skozi že prej odprte šotornice.

Niko se je že dvignil in hoče za njim. Pa, presneta odeja!

Noga se mu je zamotala vanjo in v jutranjem somraku ne vidi konca. Saj je vedno tako, kadar bi človek rad.

Marjan zbudi medtem stanovalce sosednjega šotora. Položaj postaja nevaren. Niko vé, da je velika bitka na vidiku.

Previdno pomoli svojo glavo skozi šotornice. Vse je tiho.

»Kje pa so?«

V sosednjem šotoru se nič ne gane. Le smrčanje je čuti. Niko vé, kaj pomeni ta čudni veter pred nevihto.

»Ha, delajo se, kot bi spali! Samo previdno!« si misli, in stopi iz šotora.

Zunaj je že dan, samo sonca še ni videti. Nekje v drevju za taborom se je preletela sova. Njeno skovikanje je strahotna pesem čudno mirnega jutra.

Še vedno se v sosednjem šotoru nič ne gane. Niko stopa previdno, pa počasi, bos po rosni travi. Aj, to dobro dé! Že je pri šotoru!

»Saj res spé!«

Počasi stegne roko proti šotornicam, da bi odprl in presenetil fante v šotoru, pa ...

»Na! Sedaj pa imaš, ko se ti zapro! Naj bi vas koklja!«

Jezen nad samim seboj je odšel nazaj v svoj šotor, samotar sredi tabora. Zagrnil se je z odejo in zaspal.

Jutro pa teče naprej, sonce vzhaja, nad Savinjo se vlačijo megle, prav počasi, previdno!

Dà, idila in groteska!

(Dalje prihodnjič.)

P. M. LEKEUX, O. F. M. — P. EVSTAHIJ:

Marjetica — vzorna tretjerednica

(Nadaljevanje.)

Drugi dan je šla v šolo kakor navadno, toda prišla je kmalu spet nazaj domov.

Mati je bila iznenadena, ko jo je tako hipoma zagledala.

»Da,« je dejala Marjetka, »šla sem domov, češ da sem izčrpana, toda veš, nič mi ni, delati moram.«

»Ali hočeš, da poskrbim za kako pomočnico namesto tebe?!«

»Ne, grem sama.«

Naglo je zapustila hišo ter šla h gospodični B., mladi učiteljici, ki je bila šele pred kratkim opravila svojo skušnjo. Marjetica jo je prosila, naj namesto nje pomaga v šoli, ter je skrivnostno dostavila:

»Tako prideš noter... in videla boš, ondi ostaneš.«

Ta dan in naslednji je izdelovala vabila za misijon, kupila je svetinjic in rožnih vencev, izdala je svoj zadnji denar ter je še uredila zvezke za glasbo in pa naslove ustanove za Flamce.

V noči od torca na sredo jo je napadla lahka mrzlica. Mati jo je prisilila, da je ostala v postelji, ter je poslala po zdravnika.

Bila je pepelnica, dne osmega marca. Marjetica je naprosila mater, naj ji prinese nekaj posvečenega pepela. Mati je spustila pepel v svoj molitvenik in ko je prišla domov, je sama z njim zaznamovala Marjetičino čelo ter pri tem izrekla obredne bogoslužne besede:

»Spominjaj se, človek, da si prah in da se v prah povrneš.«

Ni slutila, da je izvršila pomenljiv obred in da se je imela preroška beseda izpolniti še isti dan nad tem nežnim človeškim cvetom.

Marjetica je zažarela. Opoldne je šla doli v sobo naših staršev, katero so bili zanjo priredili. Vsa v belini, kakor okrašena za darovanje, je mirno smehljaje se ležala v postelji. Prosila je mater, naj ji uredi lase.

»Umij me tudi!« je rekla nato v veliko začudenje materino. Ko je bilo to izvršeno, je zaprla oči, da bi se v duhu zbrala in poslej je le še molila k božjemu Zveličarju, kateri jo je pričakoval.

Zdravnik je prišel popoldne; ni našel nikakega znamenja bolezni.

»Nekoliko mrzlice,« je ugotovil, »brez vsakega pomena. Jutri hočem še enkrat pogledati.« Medtem ko ji je prisluškoval s slušalom, ji je raztrgal vratno verižico, ki jo je zmeraj nosila. Ko se je opravičeval, je rekla:

»Ah, to ni nič, ne potrebujem je nič več.«

Proti večeru je prišel pater N. — Marjetica ni več govorila. Na njenem prezarjenem obličju, ki je bilo videti zamaknjeno kakor v nekakšnem videnju, je počival nebeški mir. Odgovarjala je le še s smehljanjem. V duhu je bila že zapustila zemljo ter je le še od daleč slišala, kar ji je kdo rekel.

Tedaj je dobri pater hipoma razumel, kaj se godi.

»Gospa Lekeux,«³ je rekel, »mislím, da je stvar resna. Pošljite vendar po kakega drugega zdravnika.«

»Ah ne,« je odgovorila mati, to bi gospoda L. žalilo, in zares ni nevarno.«

In se je napravila, da bi šla k večerni pobožnosti.

Pater se približa bolnici.

»Vi ste morebiti najraje sami, Marjetica?!«

Pritrdilno je pokimala.

»Marjetica,« je dejal, »Vi ste se docela posvetila ustanovi in pa dušam. Darujte zdaj ljubemu Bogu zadnjo daritev, ki jo terja od Vas!«

Potem je šel v cerkev in je s solzami v očeh daroval sam pred oltarjem Marjetičino življenje.

Okoli desetih je bolnica zaklicala mater.

»Mamica,« je rekla, »odpočiti se moraš. Kje boš spala?«

»Pri tebi ostanem, Marjetica, da ti bom stregla.«

»O ne, ne maram... Vlezi se vsaj zraven mene, saj je dosti prostora...«

Pri teh besedah je rahlo zakašljala in naglo se ji je udrla kri in se zlila čez njene ustnice.

Smrtno razburjena je moja mati stekla k zdravniku, ki je takoj prišel. Ni vedel, kaj naj počne s to čudno boleznijo.

»Morebiti bi ji mogli nastaviti rožiče za pušcanje,« je menil.

Marjetica je to dopustila, ne da bi spregovorila besedico. Ko je zdravnik dokončal, se je obrnila k materi:

»Prav nobenih bolečin nimam, več.«

³ Beri: Lekö, Lekè.

Potlej je dvignila oči na podobo žalostne Matere božje in gotovo je molila k nji, naj se njene zemeljske matere usmili in naj okreпча njo, ki bo zdaj tudi morala izpiti kelih trpljenja. Dolgo je opazovala podobo s posebnim, prisrčnim smehljanjem. Hipoma pa se je spremenil izraz njenega obraza, kakor da je, uspavana po prijetnih zvokih, mirno zaspala.

»Mati... Mati...«, je šepetala.

In ko jo uboga mati vzame v naročje, je videla, da so lepe oči steklene... Drobna solzica se je lesketala na trepalnici.

Bila je stara tri in dvajset let.

Do zadnjega je pozabljala nase, da bi mislila na druge. Njena poslednja misel je bila posvečena materi, ki bo zdaj morala trpeti.

Prestrašena je mati poklicala k postelji očeta ter na kolenih molila, naj se vendar usmili nebo. Nato pa, — ko je videla umrlo v naročju njenega ljubega priletnega očeta, njenega dragega »očka«, — je vsa iz sebe pohitela na samostansko porto ter se vrnila s patrom N. Dobila sta starčka jokajočega pred posteljo Marjetičino, ki je bila, bela in lepa kakor angel, za vselej zaspala.

Nezavestna se je mati zgrudila na tla. Ko se je spet zavedela, je bil njen prvi pogled proti nebu. V svoji neizrekljivi bolečini je vzela v roke pogumna kristjanka križ, ga poljubila ter ga izročila tudi očetu, naj ga poljubi:

»Zveličarja bova tudi zdaj še ljubila in vedno — kajneda — —«, je ihtela z glasom, ki so ga dušile solzé.

Tako je tudi ona junaško privolila v daritev.

Ko so hoteli Marjetko pokopati, niso ničesar več našli v njeni omari, niti ene srajce ne. Vse je bila razdala, razen tega, kar je nosila na svojem telesu.

Zdravnik se je bil nad vse začudil, ko so mu naznanili smrt. »Tega ne razumem,« je dejal, »... primer, ki se ne dá razložiti.« Pred enim mesecem jo je bil hišni zdravnik preiskal, ker se je čutila tako opešano, in našel je bil, da je povsem zdrava in da ni nikakih znamenj izčrpanosti. Predpisal je bil neko okrepujoče sredstvo. Vzela je zdravilo s pripomnjo: »Saj itak nič ne pomaga.«

Kakor tresk je žalostna novica pretresla vso mestno četrt, zlasti siromake. »Gespudična Marjetka je mrtva.« Novica je hitela od enega do drugega in dobri ljudje so bili osupli, objokani so pritekli. Mimo male Marjetice, ki se je še smehljala in ki je bila videti kakor da rahlo spi, je korakala v zbranosti in žalovanju brezkončna množica, nikoli ni bila mrliška soba prazna, in marsikateri izmed starih delavcev v premogovniku je na glas zaihtel ter si obrisal solze, enako marsikatera izmed hudobnih žensk. Mrtvaški oder je kmalu izginil pod izobiljem cvetlic, za katere so bili ubožni ljudje v tem letnem času gotovo izdali veliko denarja. Mladenke izmed pevskega zbora se niso mogle odločiti, da bi zapustile Marjetko, jokale so in molile ure in ure ob njeni mrliški postelji. Bila je tako lepa! Njen obraz z na pol odprtimi očmi je bil ostal tako izrazit, da bi utegnil kdo misliti, češ da je še živa.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

---

*Radi pomanjkanja prostora
in radi preobilice tvarine je moralo več člankov izostati.
Vse pride na vrsto.*

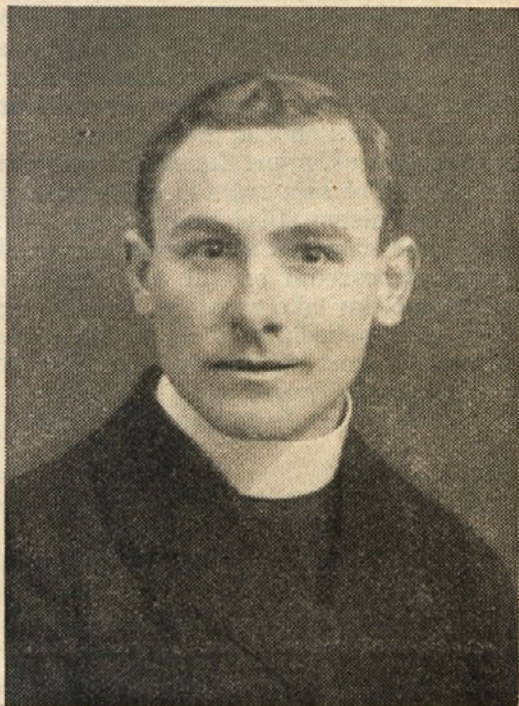
In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Frančišek As.)

† G. Franc Toplak, voditelj tretjeredne skupščine v Pišecah, se je ponesrečil z vozom in je poškodbam podlegel 22. septembra. Rajni je bil rojen 26. jan. 1888 v fari sv. Tomaža pri Ormožu. V mašnika je bil posvečen leta 1912. V Pišecah je bil okoli 20 let, najprej kot kaplan, potem kot provizor in na zadnje kot župnik. Bil je blag gospod, za vse navdušen, kar bi povzdignilo duhovno rast njegove župnije. Takoj ob nastopu fare je ustanovil v Pišecah skupščino tretjega reda in se je za njo zelo zanimal. Naj počiva v miru!

Umrli: Ljubljana: Gros Marija, Cedilnik Frančiška, Koblar Frančiška, Tihel Marija, Kuhar Terezija.

† Franc Toplak,
župnik v Pišecah

P. F. AČKO:

† P. DIONIZIJ DUŠEJ, O. F. M.

V Kamniku je dne 22. septembra t. l. preminul preč. p. Dionizij Dušej, pridigar in spovednik v istem samostanu.

Rojen je bil v prelepi pohorski fari na Tinjah 1. nov. 1883. l. Svoje študije je delno dovršil v mariborski gimnaziji, po vstopu v red l. 1903 pa jih je nadaljeval v Gorici in Ljubljani. V mašnika je bil posvečen l. 1908.

Skrito je bilo njegovo življenje, a polno dela. Saj so mu bile v življenju najljubše knjige, pri katerih je presedel toliko tihih uric! Ali nastopal je tudi kot izvrsten pridigar, tudi na misijonih, bil je dober in priljubljen katehet ter pisatelj pridig.

Po značaju bolj vase zaprt, klen in kremenit kakor pohorski granit, je znal ubirati tudi mehke strune. Vse življenje je bil duhovnik in redovnik poln neumornega truda in dela za vinograd božji. V raznih službah skoro po vseh samostanih province, tudi kot gvardijan v Brežicah in župnik pri sv. Trojici, se je ves posvetil sebi poverjeni nalogi.

Njegova zgledna smrt ga je pokazala v vsej luči resnice in razkrila njegovo do dna duše verno in redovniško mišljenje. Lani ga je zadela 11. dec. delna kap. Iskal je zdravja v bolnišnici v Ljubljani in Brežicah, a se je s strtimi upi vrnil v svoj samostan v Kamnik. Kako vestno se je pripravil na smrt, koliko devetdnevnice je premolil! Najhuje mu je bilo, da ni mogel delati, pridigati, spovedovati in maševati. En sam pogled na oltar, pri katerem je vedel, da ne bo več stal, ga je pretresel do solza.

Kot mlad klerik si je zapisal obljubo Bogu, Devici Mariji in sv. Jožefu, da jim bo vedno zvesto služil in pospeševal njihovo čast. Podpisal je to obljubo s svojo krvjo in jo tudi izpolnil. Tako življenje je najboljše zagotovilo srečne smrti.

Malo pred smrtjo je opravil sicer z veliko težavo, a z veliko ljubeznijo duhovne vaje z vso družino, zadnje v življenju.

V zadnjih urah smo mu ob strani stali. Tedaj mi je izrekel še svojo željo, da bi rad dihal še pohorski zrak in videl Tinje in podružnico sv. Urha na Pohorju. Nenadoma si je zaželel petja, rad bi še bil slišal »Angelsko češčenje«. Zapel sem mu jo in on je rahlo spremljal. »Še pojte!« je rekel. Pel sem mu »Ti o Marija!«, pa sem komaj solze zadržal — saj še nikoli nisem slišal umirajočega — peti! Neštetokrat je klical Marijino ime, molil psalme na pamet, ker je skoro popolnoma oslepel. 36 ur je trajal neposredni smrtni boj, dokler ni težko preizkušeni, a Bogu in sv. Frančišku tako zvesti p. Dionizij omagal in mirno izdihnil svojo dušo. Tam med nebeškimi zbori je bil gotovo s slavo sprejet, saj je bila priprava na smrt vzorna in tam poje vekomaj slavospeve Bogu in svoje »Angelsko češčenje«.

Naj bo pri Bogu naš priprošnjik!

LOVRO HAFNER:

Pomagajmo trpečim dušam v vicah

Večer praznika vseh svetnikov je posebno resen in zamišljen. Zvonovi na ves glas prosijo, da bi se v ljubezni in v goreči molitvi spomnili naših dragih, ki so že omahnili v večnost. Pa ne samo ta večer, ves mesec november nas vabi in obrača naše misli tja v deželo onstran večerne zarje in vse leto nas kliče po večernem ave mali zvon in vodi našega duha onstran vsega posvetno minljivega ter nas zdihujoče in jokajoče prosi, da molimo za uboge trpeče duše v vicah. Ne preslišimo tega klica, pomagajmo gasiti plamen v vicah in hitimo zmanjševati in krajšati trpljenje ubogih duš. Rešene duše nam bodo hvaležne. Sveti Avgustin je zapisal: »Molim za rajne, da bodo tudi ti molili zame, ko bodo v večnem nebeškem kraljestvu.«

Zadoščenje božji pravici je nepopustljivo, vendar žarki božjega usmiljenja sijejo tudi k njim. Duše same si ne morejo pomagati, njih usoda je v naših rokah, mi jim pa lahko pomagamo iz muk, mi lahko te muke krajšamo in lajšamo.

Vsi jim z veliko ljubeznijo pomagajmo.

Storimo tale namen in sklep: a) Od opoldne praznika vseh svetnikov in ves naslednji dan do polnoči zanje dobiti kar mogoče največ popolnih odpustkov. b) Svete maše in sveta obhajila v novembru zanje darovati. c) Ta mesec vsak dan prav pobožno premišljevat Gospodovo trpljenje v molitvi svetega križevega pota.

Pomislimo vendar, kako koristno in zveličavno je premišljevat trpljenje našega Odrešenika, kajti ni lažje in krajše poti do Boga, kakor imeti vedno pred očmi Jezusa na križu visečega. Spomin na Njegovo trpljenje nas varuje vsega hudega in nam daruje vse dobro. Zato so svetniki tako radi v tem premišljevanju iskali svojo svetost in jo tudi našli. Naš serafinski sveti oče Frančišek je imel vedno pred očmi to bridko trpljenje in zato ga je Gospod upodobil po sebi in vtisnil v njegove roke, noge in prsa svoje presvete rane.

Vselej, kadar molimo sveti križev pot, dobimo popoln odpustek, če pa tisti dan tudi sveto obhajilo prejmemo, smo pač deležni dveh popolnih odpustkov. Poglejmo vendar, potrudimo se in zajemajmo iz zlate zakladnice svetih odpustkov, ki je tako rekoč neprestano odprta. Oh, koliko ubogih duš lahko rešimo iz vic in jim odpremo sveti raj. Bodimo širokosrčni in usmiljeni, da bomo tudi mi usmiljenje dosegli.

Po nekaterih skupščinah je zelo lepa navada, da vsak dan pol ure pred sv. mašo tretjeredniki skupno molijo sv. križev pot. Posnemajmo in potrudimo se, sklenimo po vseh skupščinah, vsaj ta mesec vsak dan v skupni molitvi hoditi po krvavih stopinjah našega trpečega Odrešenika. Svete odpustke pa darujmo Mariji, da jih ona nakloni ubogim dušam v vicah.

Storimo to in imejmo sladko zavest, da bo naše dobro delo z dvojno in bogato mero povrnjeno.

P. ODILO:

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Škofja Loka:

Voditeljevo veselje. Na pobudo »Cvetja«, da so sadovi Porecunkule odvisni od tretjerednikov samih, smo pred 2. avgustom malo podregali. Uspeh je bil razveseljiv. Tretjeredniki so marljiveje obiskovali cerkev in po njihovem zgledu tudi drugi. Sv. obhajil je bilo mnogo več kot druga leta. Tako je izpovedal najstarejši duhovnik v samostanu.

Drugo veselje. Po prazniku Vtisnjenja ran sv. Frančišku smo začeli petnedeljsko pobožnost na čast peterim ranam sv. Frančiška. Vsi verniki, ki so prišli k večernicam, so ostali še pri kratki pobožnosti. Prvo nedeljo se je po pobožnosti priglasila ena oseba za sprejem v tretji red, drugo nedeljo dve, tretjo pa tri. Hvala Bogu in sv. Frančišku.

Kamnik

Praznik sv. Frančiška smo obhajali slovesno. Mesec oktober smo določili za agitacijo novih članov in za »Cvetje«. O uspehu bomo poročali.

Za praznik sv. Elizabete bomo imeli duhovno obnovo ali duhovne vaje. Vršile se bodo 16., 17. in 18. nov. Dnevno boste dve pridigi: zjutraj ob 5 in popoldne ob 5. Sklep duhovnih vaj bo na god sv. Elizabete ob 5 zjutraj s skupnim svetim obhajilom in z zahvalno pesmijo. Tretjeredniki, pripeljite s seboj tudi svoje znance! Duhovne vaje bo vodil p. Odilo iz Ljubljane.

Pogreba p. Dionizija, našega nekdanjega voditelja, se je udeležila vsa skupščina vkljub slabemu vremenu.

Preuredili smo tretjeredno knjižnico. Za važno delo se je zavzela požrtvovalna tajnica skupščine učiteljica gdč. Peterlinova. Sv. Frančišek ji naj bo bogat plačnik.

Mesečni shod bo prvo adventno nedeljo, 28. novembra. Na shodu bo sprejem novih članov in obljube novincev. Da bo mogoče oddaljenim priti do noči domov, bomo shod začeli že ob treh popoldne.

Rocno

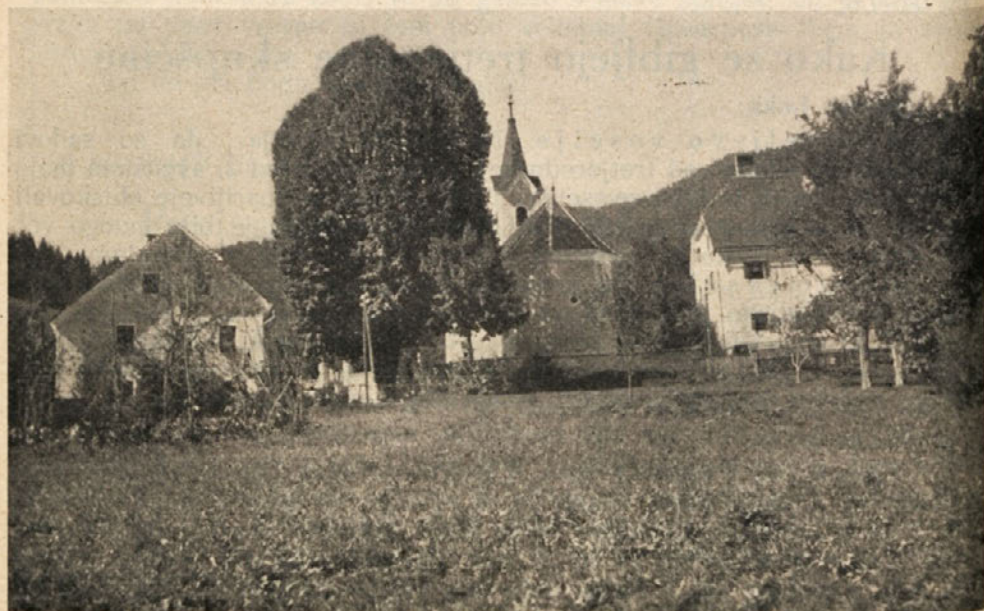
Kakor svetopisemska žena, ki je našla dražmo, tako smo veseli pri nas v Rocnem, odkar imamo ustanovljen tretji red sv. Frančiška. Najmlajša je naša skupščina — ustanovljena je bila meseca aprila. Sprejem smo že imeli dvakrat. Dan pred sv. Frančiškom, 3. oktobra, smo slovesno ustoličili v naši cerkvi sv. Antona dva moderna sorodna svetnika. Poleg

sv. Antona na glavnem oltarju sta dobila častni mesti naš sv. oče Frančišek in sv. Terezija Mala Cvetka. Za blagoslov novih kipov je bil pri nas zopet p. Odilo.

Sv. Ožbalt pod Trojanami

Zadnjo nedeljo meseca septembra je bilo pri nas veliko vrvenja. Trikrat na dan je bila naša cerkev polna. Zjutraj je pristopilo mnogo ljudi k mizi Gospodovi. Pri pozni službi božji je bila navzoča vsa odrastla mladina. Pri obeh opravilih je bilo veličastno ljudsko petje. Popoldne zopet je kar mrgolelo ljudstva. Zvonovi so pritrkavali kot ob največjih praznikih. Kaj je vendar bilo? P. Odilo, naš nekdanji misijonar je prišel k nam in nam je vse trikrat govoril o tretjem redu sv. Frančiška. Začeto je bilo delo za ustanovitev nove skupščine. Večje število faranov je bilo sprejetih v tretji red. Fari sv. Ožbalta se obeta nova katoliška pomlad, kakor povsod, kjer organizicijo III. reda prav začnejo in izpeljejo.

Sv. Ožbalt pod Trojanami

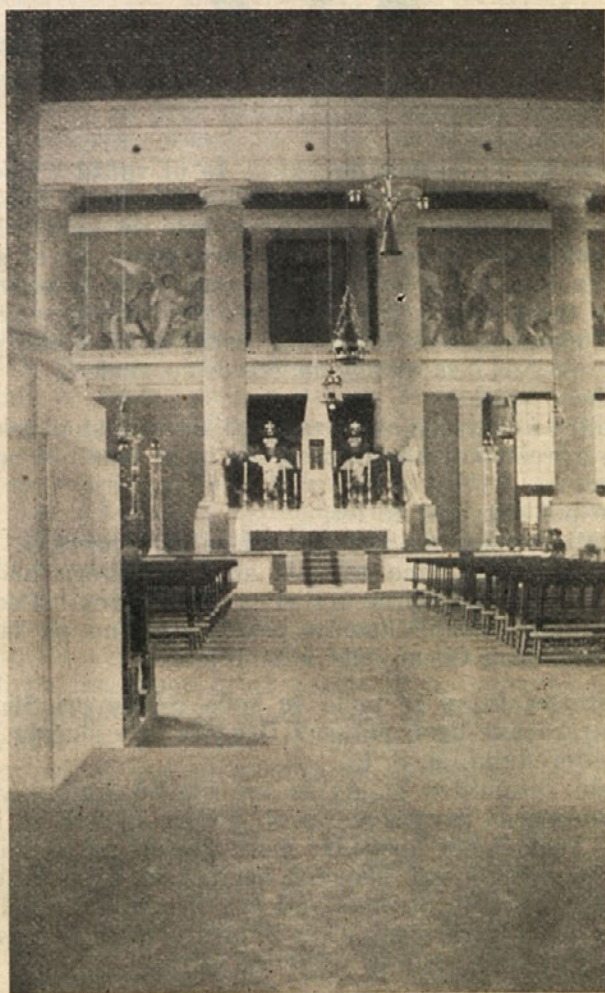
Desetletni jubilej posvetitve cerkve sv. Frančiška

Veliko slovesnost smo imeli letos 3. oktobra, ko smo obhajali desetletnico posvečenja naše lepe cerkve sv. Frančiška. Že v dopoldanskih urah so verniki — med njimi smo opazili zlasti veliko tretjerednikov ljubljanske skupščine — napolnili njen obsežen prostor, da so ob 10, ko se je začel govor, mogli slediti jasnim govornikovim izvajanjem. Kot govornik je nastopil p. Odilo, provincialni komisar III. reda, ki je navzoče navduševal za vzvišene vzore našega zaščitnika sv. Frančiška. Nato je sledila slovesna sv. maša, ki jo je opravil z veliko asistenco p. provincial dr. Gracijan Heric. Cerkveni pevski zbor pa je med spremljevanjem orkestra izvajal p. Hugolinovo »Missa seraphica«.

Zvečer ob 6 je v skrivnostno razsvetljeni cerkvi nastopil isti govornik, ki je svoje poslušalce spravil v pravo razpoloženje s tem, da je vsa

cerkev pela najprej Angelsko češčenje in Himno v čast sv. očaku Frančišku. Po končanem govoru je bilo darovanje za cerkev, pri katerem je vsak dobil podobico za spomin na desetletnico. Nato se je razvrstila procesija. Nekaj posebnega je bilo to. Med lahkim pritrkavanjem zvonov, pokanjem raket, med sviranjem rakovniške godbe, se je vila množica ljudi z gorečimi baklami v rokah po bližnjih ulicah okrog nazaj proti

Notranjščina cerkve sv. Frančiška v Ljubljani

cerkvi. Z godbo so se prijetno menjavali odpevi lavretanskih litanij in najbolj priljubljenih Marijinih pesmi.

V cerkvi je bila zahvalna pesem in blagoslov z Najsvetejšim. Končno je godba zaigrala in množica jo je navdušeno spremljala pevajoč »Povsod Boga«.

Slednjič je naša dolžnost, da se vsem, ki so nam pomagali, iskreno zahvalimo. Vsem, ki so sodelovali pristrčni Bog plačaj! Prosimo vas pa tudi, da se edine na Slovenskem sv. Frančišku posvečene cerkve radi spominjate!

Pax
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanje: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda ali se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star nad 45 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda v Ljubljani, Frančiškanska pasaža. Osebnost pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani«.

1. So li stavbe, ki so že in ki še bodo zidane pri Stavbni zadrugi »Mirni dom« zavarovane proti požaru? Drugače bi v slučaju požara trpeli škodo le mi tretjeredniki. M. S. Lj.

Samoposebi razumljivo je, da so vse stavbe, katere vodi, oziroma ima za nje odgovornost, zavarovane proti požaru in tudi za jamstvo, kjer je to potrebno. Vsak dober gospodar mora gledati na to, da se obvaruje škode, katera bi nastala pri nenadni nesreči in pred katero nihče ni obvarovan. Kakor hitro je Stavbna zadruga prevzela Frančiškov dom je tudi njega dala takoj zavarovati proti požaru. Toliko v pojasnilo, da ne bo kdo imel nepotrebnih, čeprav pametnih skrbi.

2. Vedno je bilo dovolj govorjenja, da se ne sprejme več plačevanje za pet let za nazaj in poudarjeno je bilo pri tem, da to velja za starejše osebe. Ali morda za mlajše osebe to ne velja? Ali lahko te plačujejo za nazaj in koliko?

Kakor je bilo že opetovano rečeno, je uprava Podpornega odseka prvih pet let svojega obstoja izjemoma dovolila, da se je smelo plačevati za nazaj. S tem je hotela pokazati svojo dobrohotnost in ljubezen do starejših članov in članic, ki so imele v kratkem času priti v leta starosti in onemoglosti in bi seveda primeroma dobile zelo majhen mesečni znesek. Kakor hitro je minilo teh pet let, je bila ta ugodnost odpravljena ne le za starejše, ampak sploh za vse člane in članice. Drugače bi to izgledalo, kakor da hočemo

podpirati tiste, ki prav nič ne mislijo vnaprej in se ne zavedajo, da bodo tekom let tudi oni prišli do starosti in onemoglosti. Kdor nima tega razumevanja, mu ne moremo pomagati. Pokoro bo delal v s a k s a m in odgovoren za to, če bo prejel manjši mesečni znesek kakor bi ga prav za prav lahko, če bi se bil pravočasno vpisal, bo prav tako nosil s a m.

Kako je z novimi naročniki?

Kjer je dosti navdušenja in vsaj nekaj dobre volje, tam je dobro. Kjer je v skupščini epidemična bolezen zaspanosti, tam je seveda slabo. In te bolezni je dosti in prav nalezljiva je, oprijema se skupščin kar na debelo. Ali bo treba res pošteno pod rebra, da se zdramimo iz zaspanosti, iz naslonjača komodnosti? Duh požrtvovalnosti, duh agilnosti, to je duh tretjega reda. Naš sv. oče Frančišek je bil poseobljena akcija, poseobljena delavnost. Otroci moramo za njim, za svojim očetom. Tu ne gre za urednikov list, temveč za tretjeredno glasilo! Cvetje je vaš list in vi sami se morate zanj pobrigati.

Letošnji novomašnik iz Maribora piše: »Zanima me, ali boste dobili toliko naročnikov, kot ste dali v javnost v »Cvetju«. Ko bi ne bilo krize, bi morda šlo boljše, sicer pa je duhovna kriza veliko hujša. To je itak že stara pesem.« Da, da, to je tisto: duhovna kriza je prevelika. Korajže nam manjka. Nekateri skupščine imajo po več sto tretjerednikov, pa samo eno »Cvetje« prihaja v faro. Kaj se to pravi? Zastopniki, poverjeniki, kje ste? Kako po nekaterih skupščinah vendar vzgledno delajo za »Cvetje«. V Ljubljani ima vsak drugi tretjerednik naročeno »Cvetje«. In še ga naročajo. Ena sama ljubljanska tretjerednica je dobila 12 novih naročnikov.

Na Rocnem pod Šmarno goro je najmlajša skupščina, pa je najboljša glede »Cvetja«. Skupščina šteje samo 40 udov in »Cvetja« prihaja na Rocno 30 številčk. Če bi bilo povsod tako, bi imelo Cvetje 50.000 naročnikov, tako jih pa ima samo deset tisoč, niti ne popolnoma! — Na delo torej za nove naročnike! Cvetje stane samo 15 din! Pa ne vsaka številka 15 dinarjev, temveč 12 številčk 15 dinarjev. To vendar ni toliko! Saj je »Cvetje« najbolj poceni med vsemi mesečniki. — Poslužite se za nove naročnike dopisnic iz prejšnje številke.

Novi naročniki so: Duša Helena, Rolih Jožefa, Frančiškanske misjonarke na Kitajskem, Redenšek Terezija, Ločnikar Marija, Kopitar Marjeta, Kotušek Helena, Zupanc Betka, g. Ferme Gothard (tri nove), Jenko Gati, Poglajen Mary, Amerika, Molk Marija, Koritnik Anton, Škufca Franc, Mišič Neža, Blatnik Marija, Budna Anton, Čokan Anton, Kocijančič, Jagodar Mijo, Jesenovec Marijana, Slokan Amalija, Hirsche Antonija, Trampoš Marija, Borc Ivana, Markovič Elizabeta, Amerika, Peterlin Jožefa, Žvirč Pepca, Štupar Ana, Strajnar Alojzija, Polovne Frančiška, Fišer Uršula, Kores Elizabeta, Lavrič Marijan, križar, Čeček Agata, Rupnik Ana, Verdelač Antonija (5 izv.), Jazbar Štefka, Čufer Helena, Župni urad št. Ožbalt (2 nova), Rom Neža, Podbevšek Terezija, Štaudekar Barbara, Gašpar Ivan, Felicijan Jožef, Rant Marija, Serpan Jera, Trampuš Marija, Fajdiga Ivan, Hochkraut Iv., Lubej Filipina, Guchek Frank, Amerika, Drešar Marijana, Oblak Marija, Brolih Antonija, Zavec Amalija, Grčman Angela, Gričar Ana, Japelj Marija, Kveder Marjeta, Mišič Neža, Zakrajšek Barbara, Ložar Kati, Lenarčič Marija, Pajtler Marija, Mrzlikar Marija, Šavnik Sofija, Jošovec Marija (3 izv.), Plajer Marija, Ushnik Marij, Amerika, Logar Ana, Blažič Meta, Ošel Marija, Jarc Marija, Merjasec Ivana,

Kopač Marija, Božič Marjeta, Knez Marija, Dermastija Marija, Narobe Marija, Burger Marija, Petač Marija, Juvan Marijana.

To pot 93 novih, zadnjič 44 — skupno 137! Kako daleč je še številka 5000! Toda prej ne bomo mirovali, da bo številka dopolnjena. Polagoma bomo začeli objavljati, koliko naročnikov imajo posamezne skupščine. Napravili bomo posebno ogledalo dela in gibanja v naših skupščinah. Opozarjamo naprej, da ne bo kake zamere. Kako dobro se počutite v svoji zaspanosti! Zdramite se k delu! Vsak tretjerednik naj dela za nove naročnike! Vsak naj dela, naj dela! Slišite? Vstanite, ura bije že enajst dopoldne, pa še ležite! Ho, hooo! Pokonci! Na delo za glasilo tretjega reda!

Nove knjige

M. Elizabetha O. S. Urs. Srčni rubini sv. Male Terezije Deteta Jezusa, II. natis. Ljubljana 1937. Založil jugoslovanski uršulinski provincijalat. Cena vez. 30 din, kart. 20 din.

Lepa razmišljanja M. Elizabete gredo drugič svojo pot med slovensko ljudstvo. Razmišljanja nam podajajo zgled besede in žrtve Male Terezije Deteta Jezusa, ki naj bi v današnjih zmaterijaliziranih razmerah in časih dvigale duše k Bogu. Klic brezbožnega sveta, proč od Boga, naj bi preglasil klic Boga ljubečih duš: Bliže k Jezusu. In če je kdo k temu poklican, je to gotovo ljubezniva svetnica Mala Terezija, ki jih je že mnogo pritegnila nase, da hočejo za njo po tisti mali poti, ki jo je hodila ona. In če bodo brali Srčne rubine, ki tvorijo tako rekoč izliv njene svetniške duše, bodo mnogo lažje doumeli skrivnost njenega življenja in našli pot, da ji slede. Knjigo toplo priporočamo.

Devetdnevnic na čast svetemu Duhu. Domžale—Groblje 1936. Založila Misijonska tiskarna. Cena 2 din.

9. majnika l. 1897 je papež Leon XIII. izdal znamenito okrožnico o češčenju Sv. Duha. »Divinum illud munus«.

V tej okrožnici je sv. oče naročil vsem škofom, da naj na vso moč pospešujejo češčenje Sv. Duha, ki je poslan Cerkvi, da jo varuje vsake zmote in da po njej prenovi obličje zemlje.

S to okrožnico je papež tudi zapovedal, da naj se po vseh duhovnijah katoliške cerkve opravlja binkoštna desetdnevnic v čast Sv. Duhu za zedinjenje vseh narodov v Jezusovi Cerkvi.

Prav zato, da bi nudili vsem, ki ljubijo premišljevalno molitev, mal pripomoček k globljemu spoznanju in češčenju Sv. Duha, so kleriki Misijonišča v Grobljah priredili knjižico: Devetdnevnic na čast Sv. Duhu. Ima deset premišljevanj, ki se naslanjajo na besedilo sekvencije Pridi Sv. Duh, ki se bere pri sv. maši na binkoštni praznik in skozi vso osmino.

Zelo jo priporočamo samostanskim družinam in tudi posameznim gg. duhovnikom in drugim pobožnim vernikom, ki radi premišlujejo o Bogu, ki nas je posvetil.

Dr. A. Zdešar C. M. Zgodovina usmiljenih sestra sv. Vincencija Pavelskega. — Založila jugoslovanska provincija usmiljenih sestra, Marijin Dvor 1937. Obsega 271 strani. Cena ? din. Knjiga ima deset poglavij in devet slik, ter podaja dovolj točno zgodovino usmiljenih sestra. Zelo obsežno so obdelane ljubljanske usmiljenke, kar je čisto v redu in zanimivost knjige poveča. Pisatelj knjige je v kronološki zaporednosti podal razvoj sestrskeske družbe in orisal njihovo delo po vseh delih sveta. Knjiga se zelo prijetno bere in je dragocen dodatek k tovrstni religiozni literaturi.